Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἀλληλογραφικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Γνωρισθέν ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καν' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἀρίστας ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα αἰλ καὶ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ῃ οἱουδήποτε μηνός
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 30ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 6 Ὀκτωβρίου 1923* | *Ἔτος 45ον — Ἀριθ. 43*

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*].*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΖ. (Συνέχεια)

— Φοσικά, κι' ἡ Κάρολα πηγαίνει ὅπου κι' οἱ γονεῖς της. Φαίνεται πὼς παράθερίζουν ἐφέτος στὴ Βέργη.

Ἡ Μίλλυ σούφρωσε τὰ φρύδια:

— Τὸ σιχαίνομαι αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ δὲ θἄθελα νὰ τὸ ἰδῶ.

Ἡ Ζίνα χαμογέλασε:

— Δὲν ἔχεις δύναμη νὰ συγχωρήσῃς; τῆς εἶπε.

— Ποτέ! εἶπε ἐρεθισμένη ἡ Μίλλυ. Θὰ εἶχα τὴ δύναμη νὰ τὴ συγχωρήσω, ἂν εἶχε κάμει κακὸ μόνο σὲ μένα. Αὐτὴ ὅμως ἐπρόδωσε μιὰ ποῦλειπε. Αὐτὸ δείχνει πὼς δὲν εἶναι καλὸς χαρακτήρας.

Ἡ μικρὴ βασίλισσα ἔκαμε μιὰ ἤρεμη χειρονομία.

— Δὲ χωρεῖ ἀμφιβολία πὼς τὄκαμε ἀπὸ ἀπερισκεψία... Ἄλλωστε μήπως εἶναι ἡ πρώτη ἢ ἡ δεύτερη ποὺ τὄκαμε;

Μὰ ἡ Μίλλυ δὲν τὸ ἐννοοῦσε ἔτσι καὶ τὰ γλυκά της μάτια ἐξακολουθοῦσαν νὰ βγάζουν σπίθες.

— Δὲν θέλω νἄχω καμμιὰ σχέση ἐγὼ μὲ τὴν Κάρολο!

Τὴν ἄλλη μέρα, στὸν περίπατο, εἶδαν μιὰ ξένη οἰκογένεια νὰ περνᾷ καὶ γνώρισαν τὴν τριάδα τῶν ντὲ Λουΐ.

Κι' ἡ Κάρολα τὶς εἶχε γνωρίσει. Δίστασε μιὰ στιγμή, ὕστερα χαμογέλασε καὶ προχώρησε πρὸς τὶς δυὸ φίλες.

Ἡ Μίλλυ ἄρπαξε τὸ χέρι τῆς Ζίνας, τὴν παρέσυρε σ' ἀντίθετη διεύθυνση καὶ τῆς εἶπε σιγὰ-σιγά:

— Τώρα, βλέπεις, τῆς καλαρέσει νὰ μᾶς κάμῃ παρέα... Ἂς πάρῃ τὰ μοῦτρα της!

Καί, μ' ὅλο ποὺ ἡ Ζίνα εἶχε ἀντίθετη γνώμη, ἡ Μίλλυ δὲ θέλησε νὰ ἀποχωρήσῃ μὲ κανένα τρόπο.—Κάρολα δὲν ὑπῆρχε πιὰ γι' αὐτή, τελείωσε!

Λίγες ἡμέρες ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ συνάντηση, οἱ δυὸ φιλενάδες ἦσαν στὸν ἀγαπημένο τους περίπατο, στὸ λάκκο μὲ τὶς ἀρκοῦδες. Ξαφνικὰ ἄκουσαν κοντὰ στὸ κιγκλίδωμα ἕνα φοβερὸ πάταγο, τρεχάλες, φωνές... Καὶ ἀμέσως μαζεύτηκε κόσμος.

«Μὴν τὰ συλλογίζεσαι αὐτά.. Περασμένα, ξεχασμένα!» (Σελ. 338, στ. γ'.)

Δυὸ αὐτοκίνητα εἶχαν συγκρουσθῆ κι' εἶχαν πάθει μεγάλες βλάβες. Τὄνα εἶχε πάθει χειρότερ' ἀπὸ τ' ἄλλο. Ἀναποδογυρισμένο, βουλιαγμένο, ἀξιοθρήνητο, ἔμοιαζε σὰν ἕνα παράξενο τέρας, ποὺ εἶχε δεχθῆ θανάσιμο χτύπημα.

Ἀπ' ὅσα ἄκουσαν γύρω τους, τὰ κορίτσια ἔμαθαν ὅτι μέσα στ' αὐτοκίνητο αὐτὸ ἦταν δυὸ κορίες. Εἶχαν μείνει ἐκεῖ-μέσα καὶ δὲν ἔβγαζαν μιλιὰ οὔτε καὶ πολεμοῦσαν νὰ βγοῦν. Ἄραγε σὲ τί κατάσταση θὰ τὶς εὕρισκαν;

Ἔπρεπε νὰ τὶς βγάλουν. Ἀλλὰ πῶς; βρισκόνταν κάτω ἀπὸ πελώριο σωρὸ ἀπὸ σίδερα, ξύλα, ὑφάσματα. Ὅλοι ἔνωναν τὶς προσπάθειές τους, μὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ σαλέψουν τὸν δυσκίνητο αὐτὸν ὄγκο, πού, πρὸ ὀλίγου, ἔτρεχε ἐλαφρὸς καὶ μὲ εὔθυμα σφυρίγματα στὴ λεωφόρο...

Ἔστειλαν νὰ φωνάξουν μερικοὺς πυροσβέστες, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ βροῦν μοχλό, ἱκανὸ νὰ σηκώσῃ τὸ σπασμένο αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν ὕστερα τὶς δυὸ ἐπιβάτιδες.

Ἡ καμαριέρα ποὺ συνόδευε τὴν Μίλλυ καὶ τὴ Ζίνα, ζητοῦσε νὰ τὶς πάρῃ ἀπ' τὴ θλιβερὴ αὐτὴ σκηνή.

— Μὰ μπορεῖ νἄναι πληγωμένες, εἶπε ἡ Ζίνα, καὶ τότε ἴσως νὰ χρειαστοῦμε.

— Δὲ βαρυέστε! Εἶναι δῶ τόσος κόσμος!

Καὶ πρόσθεσε, γυρίζοντας στὴ Μίλλυ:

— Ἡ μαμά σας δὲ θἄθελε νὰ πλησιάσουμε δῶ... Πάντα μοῦ τὸ λέει ν' ἀποφεύγουμε τὴν πολυκοσμία... Ἐλᾶτε νὰ φύγουμε.

***

Ἐνῷ μιλοῦσε ἀκόμη, ἔγινε μιὰ κίνηση στὸ πλῆθος. Εἶχαν κατορθώσει νὰ ἐλευθερώσουν τὶς πληγωμένες καὶ θὰ τὶς ἔβαζαν τώρα σὲ φορεῖα. Σ' ἕνα γειτονικὸ δρομίσκο ἦταν ἕνα ὁπόστεγο· ἐκεῖ θὰ πήγαιναν τὰ θύματα.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ἡ Μίλλυ κι' ἡ Ζίνα περικυκλώθησαν ἀπ' τὸ

«Ἔκοβαν λουλούδια γιὰ τὴν Κάρολα...

πλῆθος, καὶ μ' ὅλο ποὔθελαν νὰ φύγουν, δὲ μποροῦσαν ν' ἀνοίξουν δίοδο.

Ξαφνικὰ ἕνα κενὸ σχηματίστηκε ἀνάμεσα στοὺς περιέργους ποὖχαν μαζευτῆ καὶ φάνηκαν δυὸ σκεπασμένα φορεῖα, σὰ θλιβερὴ κι' ἀνώνυμη κηδεία, ποὺ ξεκινοῦσε ἄγνωστο γιὰ ποῦ.

Βουβὲς ἀπ' τὴ φρίκη, ἡ Μίλλο κι' ἡ Ζίνα γύρισαν ἀλλοῦ τὰ βλέμματά τους. Μὰ ἕνας στεναγμὸς τράβηξε τὴν προσοχή τους: κοίταξαν μέσα στὸ φορεῖο καί, ξαφνικά, ἔννοιωσαν μιὰν ἀνατριχίλα: Εἶχαν γνωρίσει τὴν Κάρολα καὶ τὴν κουβερνάντα της. Ἦταν χλωμές, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ φαινόνταν πεθαμένες... Κι' ὅμως μιὰ ἀδύνατη πνοὴ ξέφευγε μέσ' ἀπ' τὰ μισοκλεισμένα τους χείλη. Μὲ λίγες φροντίδες, δίχως ἄλλο μποροῦσαν νὰ τὶς συνεφέρουν. Ἔπρεπε ὅμως νὰ βιαστοῦν.

—Ἄχ, Μίλλο! φώναξε ἡ μικρὴ βασίλισσα, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ξέρουν βέβαια οὔτε τ' ὄνομα οὔτε τῆ διεύθυση τῆς Κάρολας... Ποῦ τὴν πᾶνε τώρα; Πρέπει νὰ τὴν βοηθήσουμε... Πρέπει! Ἂν τῆς συνέβαινε τίποτε χειρότερο ἀκόμα, ἐμεῖς θᾶμαστε ὑπεύθυνες..

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Μίλλο ὑποχώρησε στὴ θέληση τῆς Ζίνας. Ξέχασε τοὺς θυμούς της, τὶς μνησικακίες της, ἐπλησίασε τοὺς ἀνθρώπους καὶ δήλωσε:

—Ἐγὼ τὴ γνωρίζω αὐτὴ τὴν δεσποινίδα...

Οἱ ἄνθρωποι σταμάτησαν.

—Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ποῦ κάθεται;

—Δὲν ξέρω, εἶναι ξένη, δὲν ἔμαθα σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο κάθησαν οἱ γονεῖς της. Μὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὴ φέρεται στοῦ πατέρα μου, στὴ Βαλκανικὴ Πρεσβεία.

Ἐκεῖνοι ὑπάκουσαν. Τὰ δυὸ κορίτσια βεβαιώθηκαν πὼς ἡ συνοδεία θὰ τ' ἀκολουθοῦσε, πῆραν ἓν' ἀμάξι κι' ἔφτασαν στὴν πρεσβεία. Ἡ κυρία ντὲ Ρεβάλ, ὅταν ἔμαθε τὰ καθέκαστα, ἑτοίμασε ἀμέσως δυὸ κρεββάτια σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ἰσογείου κι' ἔστειλε ἀμέσως νὰ φωνάξῃ τὸ γιατρό.

Μόλις εἶχαν τελειώσει οἱ προετοιμασίες, φάνηκαν τὰ φορεῖα στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου.

Μὲ χίλες προφυλάξεις, ἀνέβασαν τὶς πληγωμένες καὶ τὶς ἐπλώσανε στὰ κρεββάτια. Ὕστερα ἦρθε ὁ γιατρὸς καὶ μὲ πολλὲς φροντίδες τὶς ἔκαμε νὰ δώσουν κάποια σημεῖα ζωῆς. Ἡ Κάρολα ἄνοιξε τὰ μάτια Τὸ πόδι της ἦταν σπασμένο σὲ δυὸ μερὶὲς κι' ἀπαιτοῦσε ἐπέμβαση ποὺ θἄφερνε πολλοὺς πόνους. Ὁ γιατρὸς ἔφερε στὴ θέση του τὸ σπασμένο κόκκαλο κι' ἔβαλε τὸ πόδι στὸ γύψο.

Εὐθὺς μόλις ἡ Κάρολα μπόρεσε, μὲ ἀσθενικὴ φωνή, νὰ πῇ τὴ διεύθυνσή της, ἡ κυρία ντὲ Ρεβὰλ ἔστειλε μιὰ βιαστικὴ πραγγελία στὴν κυρία ντὲ Λουΐ.

Τῆς ἀνήγγειλαν τὸ δυστύχημα μ' ὅλες τὶς δυνατὲς προφυλάξεις, μὰ ἡ καϊμένη ἡ μητέρα ὅρμησε στὸ πληγωμένο παιδί της μὲ ἀγωνία που δὲν περιγράφεται.

Ἤθελε νὰ πάρῃ εὐθὺς τὴν Κάρολα στὸ ξενοδοχεῖο. Μὰ ἡ κυρία Ντὲ Ρεβὰλ τῆς ἐξήγησε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ κινηθῇ χωρὶς σοβαροὺς κινδύνους. Ἄλλωστε, πρόσθεσε, στὸ ξενοδοχεῖο δὲ θἄχε τόση περιποίηση, ὅση στὸ ἄνετο μέγαρο τῆς Πρεσβείας. Ὑποσχέθηκε πὼς μὲ ἄπειρη χαρὰ θὰ κρατοῦσε τὴν Κάρολα στὴν κατοικία της, ὅσον καιρὸ ἡ κατάστασή της ἀπαιτοῦσε προσεχτικὲς φροντίδες.

Γιὰ πρώτη φορὰ μιλοῦσαν οἱ δυὸ κυρίες, ἡ μιὰ στὴν ἄλλη, ἀπὸ τότε ποὺ οἱ Ντὲ Λουΐ ἔδειξαν ἀπιστία στὴ μικρὴ Βασίλισσα. Αὐτὸ ἔγινε σὲ τραγικὲς περιστάσεις κι' ἔσφιξαν τὰ χέρια γεμάτες συγκίνηση.

Συγκινημένη καὶ γεμάτη εὐγνωμοσύνη, ἡ κ. Ντὲ Λουΐ δέχθηκε τὴ φιλοξενία ποὺ ἐπρόσφερε στὴν κόρη της ἡ παλιά της φιλενάδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΗ'

Ἡ Συγγνώμη.

Ὅλοι περιποιήθηκαν ὅσο μποροῦσαν τὶς δυὸ πληγωμένες, τῆς Ζίνας ὅμως ἡ προθυμία ἦταν ἀκόρεστη. Στιγμὴ δὲν ἔφευγε ἀπ' τὸ προσκέφαλο τῆς Κάρολας, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ κίνηση, καὶ μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀνακουφίζῃ.

Σὲ λίγες μέρες ἡ κυρία ντὲ Λουΐ ὁμολόγησε πὼς κανεὶς δὲν εἶχε το γλυκὸ κι' ἐπιδέξιο χέρι τῆς Ζίνας. Κι' ὅταν ἡ μικρὴ βασίλισσα ἀπομακρυνόταν, ἡ Κάρολα προσδοκοῦσε μὲ λαχτάρα νὰ τὴν ξαναΐδῇ.

Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρός, φέρνοντας σιγὰ-σιγὰ τὴ θεραπεία.

Ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ἡ νοσοκόμα κατέβαινε γιὰ νὰ φάῃ, φώναξαν τὴ Ζίνα νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ.

Ἡ Κάρολα ἦταν μόνη στὸ δωμάτιο. Ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔμπαιναν οἱ τελευταῖες ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ποὺ βασίλευε, μαζὶ μὲ τὸ ἄρωμα τῶν ρόδων. Ὁ ἀέρας ἦταν γλυκότατος.

Ἡ Κάρολα, ποὺ εἶχε μισοκοιμηθῆ, ξύπνησε καὶ δὲ γνώρισε ἀμέσως τὴν ἀκαθόριστη σιλουέττα ποὺ καθόταν μέσα στὸ μισόφωτο.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; ρώτησε σιγὰ-σιγά.

Ἡ Ζίνα ζυγώνει στὸ κρεββάτι.

— Σύ; Ἄχ, Ζίνα, τί καλὴ ποὺ εἶσαι! Κάθε φορὰ ποὺ θ' ἀνοίξω τὰ μάτια μου, μπροστά μου σὲ βλέπω.

Φάνηκε σὰ νὰ τῆς ἤρθαν σκέψεις, ποὺ δίσταζε νὰ τὶς πῇ. Ἀναστέναξε καὶ πρόσθεσε:

—Ἂν τἄξερες ὅλα, ἴσως δὲ θὰ σ' ἔβλεπα τώρα πλάϊ στὸ προσκέφαλό μου.

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπο στὰ χέρια.

— Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ δέχομαι τὶς φροντίδες σου χωρὶς νὰ σοῦ φανερώσω τὴν ἀλήθεια: Δείχνεις τόση καλοσύνη γιὰ ἕνα πολὺ κακὸν χαρακτῆρα..

Ἡ Ζίνα χαμογέλασε γλυκά.

— Μὴν τὰ συλλογιέσαι αὐτά, καλό μου κορίτσι... Περασμένα, ξεχασμένα.

— Ὄχι, ἄσε με νὰ στὰ πῶ: Στάθηκα ἄπιστη, σὲ πρόδωκα, δέχθηκα προσκλήσεις στὸ Παλάτι τῆς Βαλκανίας... Ἀφοῦ δὲν ἤσουν σὺ ἐκεῖ, δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναπατήσω.

*

Ἡ ἐξομολόγηση αὐτὴ στοίχισε μεγάλη προσπάθεια στὴν Κάρολα. Τώρα ὅμως ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό της ἀνακουφισμένο, γιατὶ δὲν ἐπίεζε πιὰ τὴ συνείδησή της ἡ Τύφη. Μὰ ἦταν κι' ἀνήσυχη, εἶχε ἀγωνία νὰ μάθῃ ἂν ἡ Ζίνα θὰ τὴ συγχωροῦσε, ἂν δὲ θὰ τὴ στεροῦσε τὶς περιποιήσεις της.

Δὲν τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια πρὸς τὴ φιλενάδα της. Ἄραγε δὲ θὰ συναντοῦσε, καρφωμένα στὰ δικά της, τὰ ψυχρὰ βλέμματα τῆς Ζίνας; Δὲ θ' ἀντίκρυζε πρόσωπο γεμάτο θυμὸ καὶ μνησικακία;..

Ἡ ἀγωνία αὐτὴ μαρτυροῦσε πὼς ἡ Κάρολα δὲν ἤξερε ἀκόμα τὴν καρδιὰ τῆς Ζίνας...

Ἡ μικρὴ Βασίλισσα ἔσκυψε στὸ κρεββάτι καί, σ' ἕνα χαμόγελο, φάνηκαν στὸ πρόσωπό της τὰ λακκάκια τὰ χαρούμενα, τὰ λακκάκια ποὺ δὲν ἔλειπαν ποτὲ ἀπ' τὴ μορφή της, τὶς παλιὲς εὐτυχισμένες μέρες.

—Ὅλ' αὐτὰ ἐγὼ τὰ ξέρω καιρὸ τώρα, ἐψιθύρισε.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΓΙΟΣ

Γ' ἀδελφοῦ μου Τάκη, χαρισμένο

—«Γιόκα μου, τί θὰ γίνῃς μιὰ φορὰ
καὶ σύ, σὰ μεγαλώσεις;»
—«Στὴ θάλασσα, μαννούλα μου γλυκειά,
γιὰ ναύτη θὰ μὲ δώσῃς...»

—«Εἶναι, παιδί μου, ἡ θάλασσα κακιὰ
μπορεῖ νὰ σὲ πλανέψῃ.»
—«Κι' ὅμως κοντά της μὲ τραβᾷ
κι' αὐτὴ μ' ἔχει μαγέψει!..»

—«Εἶναι σκληρὴ καὶ μαύρη ἡ ξενιτειά...
—τὰ λόγια μου θυμήσου!—»
—«Θἄχω μαννούλα, θάρρος στὴν καρδιά,
θὰ μὲ φυλάῃ ἡ εὐχή σου!»

—«Καὶ θὰ μπορῶ, παιδάκι μου, νὰ ξῶ
δίχως ἐσέ, μακρυά σου;»
—«Πολλὲς φορές, μαννούλα, θὰ γυρνῶ,
γλυκὰ στὴν ἀγκαλιά σου!..»

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΑΠΟΜΕΣΗΜΕΡΑ

Καθὼς περπατῶ, πατώντας ἀπάνω στὰ κίτρινα φύλλα τοῦ φθινοπώρου, οἱ ἀναμνήσεις ἀναβαίνουν κοπαδιαστὰ ἀπὸ τ' ἀπόκρυφα βάθη τοῦ ἑαυτοῦ μου, ὅπως πετοῦνε τὰ χελιδόνια συντροφιὲς-συντροφιὲς πρὸς τὸν τεφρὸν οὐρανὸ καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὸ ταξείδι τῆς ἀποδημίας, γιὰ τὸ ταξείδι τῆς φευγάλας τὸ θλιβερὸ.

*
* *

Ἀπομεσήμερα μελαγχολικὰ φθινοπώρου. Μέσ' στὸ σπίτι, ἢ στὸ σχολεῖο, ἢ στὸν περίπατο, μέσα στὴν πόλη ἢ στὴν ἐξοχή, στὰ τραῖνα μέσα, ποὺ περνοῦσαν τὰ ὑγρά, μουσκεμμένα ἀπὸ μιὰν ἀτέλειωτη βροχὴ τοπία, σφυρίζοντας βραχνὰ κι' ἀφίνοντας ὑποκύανες τολόπες καπνοῦ πρὸς τὴν πυκνὴν ἀτμοσφαῖρα· μέσα στὰ μισοσκοτεινιασμένα μαγαζιά, στοὺς βρεγμένους, γλιστεροὺς δρόμους, στὰ καταπράσινα πάρκα, κάτου ἀπὸ τὶς μακριές, σκεφτικὲς δενδροστοιχίες, ἢ πέρα στὴ θάλασσα, πάνου στὴν ἔρημην ἐξέδρα, μπρὸς στὴν ἀνήσυχη ἀοριστία τῶν μακρινῶν γκρίζων βουνῶν καὶ τῶν ἀτέλειωτων λυπημένων ὁριζόντων.

Ἀπομεσήμερα μελαγχολικὰ φθινοπώρου. Ὅταν, καθισμένοι πίσω ἀπ' τὸ τζάμι, μέσα στὴ γεμάτη σκιὲς καὶ ἀνεξήγητες λύπες κάμαρα, παρακολουθοῦσαμε τὴ βροχή, καθὼς ἔσταζε πάνω στὴν ἄσφαλτο ἀργὰ-ἀργά, καὶ καθὼς ἔπεφτε ἀπὸ τὶς ἄκρες τῶν κεραμιδῶν στὸ πεζοδρόμιο ὑπομονητικά· τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔφευγαν διαστικὰ πρὸς τὸ βάθος τοῦ δρόμου· τὰ κλειστὰ ἀμάξια μὲ τὰ γεμάτα ἐγκαρτέρηση ἄλογα, ποὺ χτυποῦσαν τὶς ὁπλὲς ρυθμικά, συμπληρώνοντας τὸ μονότονο τῆς ἀκατάπαυστης βροχῆς τραγούδι.

Ἀπομεσήμερα μελαγχολικὰ φθινοπώρου. Ὅταν, μαζεμμένοι στοὺς ἔρημους σταθμοὺς μακρινῶν ἀεροστεῖων, περιμέναμε τὸ τραῖνο νὰ φτάσῃ. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμάτος μολυβόχρωμα σύννεφα, τὰ δέντρα ἦταν γυρμένα, μουσκεμμένα ἀπὸ τὴν πρώιμη βροχή, ἕνα ζωηρὸ πράσινο μεθοῦσε τὰ μάτια μας ἀπλωμένο σ' ὅλη τὴν ἔκταση τῶν βουνῶν καὶ τῶν κάμπων. Κάποιες κόττες κι' ἕνα κοκκοράκι κοντὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ σκαλίζαν τὸ χῶμα κι' ἕνα σκυλὶ ἀλυχτοῦσε θλιβερὰ μέσ' ἀπὸ κάποιο φράχτη. Γελάδια περνούσανε ἀργά, μασσῶντας μὲ κόπο λίγο χορτάρι. Παραπέρα χωριάτες σ' ὑπομονητικὰ ὁπυζόγια, ἀκολουθοῦσαν, συνομιλώντας φλόαρα, τὸ δρόμο ποὺ ὄργωσαν οἱ ρόδες τῶν κάρρων.

Ἀπομεσήμερα μελαγχολικὰ φθινοπώρου. Μέσα στὴν τάξη, μπρὸς στὸ βιβλίο, ἐνῶ σκοτείνιαζε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περισσότερο, ὁ ἀέρας φυσοῦσε ὁρμητικὰ κι' ἡ ψυχή μας πλημμύριζε ἀπὸ μιὰν ἀνεξήγητην ἀθημονία. Ὁ δάσκαλος, ὀρθὸς στὴν ἕδρα του, μᾶς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, μᾶς ἑρμήνευε ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτο. Καὶ τὸ πρόσωπό του ἤτανε, μὲς τὴ σκιά, σἂν φωτισμένο ἀπὸ μιὰν ἤρεμη, γλυκότατη λάμφη.

Ἀπομεσήμερα μελαγχολικὰ φθινοπώρου. Ὅταν γυρνούσαμε ἀπὸ τὸ σχολεῖο στὸ σπίτι, τραγουδώντας ἀστόχαστα, παίζοντας, τρέχοντας μὲ φωνὲς καὶ μὲ γέλια. Ὅταν πηγαίναμε στὰ μαγαζειά, κρατημένοι ἀπὸ τὸ χέρι τῆς μαμᾶς, ν' ἀγοράσουμε τὰ καινούργια χειμωνιάτικα καπέλλα ἢ τὰ νέα εἰκονογραφημένα βιβλία μὲ τὰ ὄμορφα, τὰ γλυκὰ παραμύθια, ποὺ μιλοῦσαν γιὰ βασιλοπούλες, βασιλόπουλα, βασιλιάδες, φρόνιμους χωριάτες, ἄγριους δράκους κι' ἀνήμερα θεριά. Ὅταν περπατούσαμε στοὺς μακρινοὺς, μεγάλους δρόμους πρὸς τὶς ὑγρὲς ἐξοχές...

Κοπαδιαστὰ ἀνεβαίνουν οἱ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἑαυτοῦ μου, ὅπως τὰ σμήνη τῶν χελιδονιῶν, ποὺ ξεκινοῦν γιὰ τοὺς τόπους τῆς αἰώνιας ἄνοιξης, καθὼς περπατῶ ἀπάνω στὰ κίτρινα φύλλα τοῦ φθινοπώρου...

Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΤΕΡΟ ΠΡΑΓΜΑ

[Παραμύθι]

Στὸ περιβόλι κατοικοῦν ἕνα σωρὸ πρόσωπα. Αὐτὰ ὅλα συμφώνησαν μιὰ φορὰ ὅτι ὅποιος μποροῦσε νὰ δείξῃ στοὺς ἄλλους τὸ θαυμασιότερο πρᾶγμα, θὰ γινόταν βασιλιάς. Γι' αὐτὸ μαζευτήκανε, μιὰ ἀνοιξιάτικη μέρα, γύρω σὲ μιὰ τριανταφυλλιὰ ποὺ ἐπόζαρε κάτου ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς σάλας.

Ὅλα τοῦ περιβολιοῦ τὰ πρόσωπα ἦταν παρόντα: ἡ μέλισσα, ὁ κηφήνας, τὸ μερμήγκι καὶ πολλὰ ἄλλα, γιατὶ τὸ καθένα εἶχε φυσικὰ τὸν πόθο νὰ γίνῃ βασιλιάς. Ἡ μέλισσα εἶχε τὸ κεντρί της, ἡ πεταλούδα τὰ ὄμορφά της χρώματα καὶ τὰ ἑρτὰ φορεῖ χίλια μάτια της· κι' ὁ καθένας φαντάζοτανε βέβαια ὅτι αὐτὸς ἀκριβῶς εἶχε νὰ δείξῃ τὸ θαυμασιότερο πρᾶγμα.

Εἶχαν θρονιαστῆ χάμου τὰ φύλλα καὶ πάνου στὸν τοῖχο. Ἀποτελοῦσαν παρέες, μικρὲς καὶ μεγάλες, κι' ὅλοι μαζὶ ἦταν μιὰ πολὺ μεγάλη συνάθροιση. Ὅλα τὰ κέρατα κουνιόντουσαν, σὰν τοὺς θάμνους στὴ θύελλα. Πρῶτα ἔγεινε σιωπὴ κι' ὕστερα λίγη εὐγενικὰ κουβέντα ἐνῶ χαιρετιόντουσαν· μὰ τώρα ἦταν ἕνα σούσουρο καὶ κακό, ποὺ ὅλο κι' αὔξανε· γιατὶ πῶς νἆναι μαζὶ τόσο πλῆθος πρόσωπα χωρὶς νὰ καταλήξουν σὲ μάλωμα; Ὁ καυγὰς ἄρχιζε σὲ μιὰ μεριά, μὰ στὸ λεφτὸ ἐξαπλωνόταν σ' ὅλη τὴ συνάθροιση. Ὅλοι ἦταν ἕτοιμοι νἀνάψουν. Ἡ πεταλούδα τἄχε βάλει μὲ τὸν καντηλοσβέστη, ἡ μέλισσα μὲ τὴ σφήκα.... Μὰ ξάφνου ἡσύχασαν, ὅταν ἄρχισε νὰ τοὺς κοιτάζῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο ἡ μύγα. Ὅλοι τὄννοιωσαν: τώρα θἄρχιζε ἡ συνεδρίαση. Ὅλα τὰ κέρατα ἦταν τεντωμένα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κέρατα ἑνὸς μαμουδιοῦ: αὐτὸ ἦταν ἀπασχολημένο μὲ κάτι σκουπίδια καὶ τελευταῖο κατάλαβε πὼς εἶχε γίνει ἡσυχία.

»Τί τρέχει;» εἶπε καθὼς σήκωσε τὰ μάτια του κι' ἀντίκρυσε τὴ μύγα.

Τὰ μάτια τῆς μύγας ἦταν καρφωμένα κάτου στὴ συνάθροιση. Ἔγεινε πολὺ βαθειὰ σιωπή.

«Ἔ, σύ!» φώναξε τὸ μαμούδι «τί τρέχει; λέγε λοιπόν!»

«Τὸ θαυμασιότερο εἶναι στὴ σάλα!» εἶπε σιγὰ ἡ μύγα. «Δὲν εἶναι κανεὶς στὴ σάλα τώρα, ἐλᾶτε νὰ τὸ δῆτε. Ἐλᾶτε ἀπὸ τὸ παράθυρο.»

«Τρώγεται;» τὸ ἔσκουξε τὸ μαμούδι πάλι, κι' ἄρχισε νὰ κουνιέται, γιατὶ ἤθελε νὰ πάῃ πρῶτο.

«Τὸ θαυμασιότερο ποὺ βρίσκεται στὴ σάλα, δὲν τρώγεται,» εἶπε ἡμύγα ἀκόμα πιὸ σιγά, «ἀλλ' αὐτὸς ποὺ τὄχει δῆ, δὲν τὸ ξεχνάει ποτέ του, ὅσο κι' ἂν ζήσῃ»

«Χά, χά, χά!» γέλασε τὸ μαμούδι. «Κι' ἐγὼ πῆγα στὴ σάλα· μοιάζει μὲ μιὰ μαύρη τρύπα, σἂν αὐτὲς ποὖναι κεῖ πέρα, κοντὰ σ' αὐτὰ τὰ λουλούδια.

«Χά, χά, χά. Ἡ μέλισσα κι' ἡ σφήκα ἦταν κι' αὐτὲς μαζὶ μου· μᾶς κοντηγούσανε μὲ μιὰ σκοῦπα κι' ἕνα καπέλλο· καὶ μιὰ γριὰ κυρία μὲ νυκτικιά,—ἔμοιαζε μὲ μύγα,—μὲ πέταξε ὄξω κι' ὄξω ἀπ' τὴν πόρτα, τόσο πέρα ποὺ θἄσπαναν τὰ πόδια μου, ἂν δὲν ἔπεφτα ἀνάσκελα. Σκάσε, παλιόμυγα, καὶ κλεῖσε τὸ παράθυρο!

«—Μόνο στὴ σάλα βρίσκεται τὸ θαυμασιότερο πρᾶγμα,» εἶπε πάλι ἡ μύγα. Τὸ περιβόλι εἶναι ὡραῖο, μὰ τὸ θαυμασιότερο εἶναι πιὸ ὡραῖο. Τὸ καλοκαίρι εἶναι ὄμορφο, μὰ τὸ θαυμασιότερο εἶναι πιὸ ὄμορφο. Ἡ λιακάδα εἶναι θαυμασία, μὰ τὸ θαυμασιότερο εἶναι ἀκόμα πιὸ θαυμάσιο!»

«Ἐγὼ θὰ δοκιμάσω,» εἶπε ἡ μέλισσα καὶ πέταξε κιόλας. «Ἐγὼ κεντάω! Θέλω νὰ δῶ τὸ θαυμασιότερο!» — Κι' ἐξαφανίστηκε.

Στὴ μεγάλη σιγαλιά, ἀκουγόταν τὸ μάλωμα τοῦ σάλιαγκα μὲ τὸ σκουλήκι, στὴ χλόη, κοντὰ στὸ φράκτη. Τὸ σκουλήκι ἰσχυριζόταν ὅτι ὁ σάλιαγκας εἶχε τὸ σπιτάκι του μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ περηφανεύται... Ὅλα τἄλλα κέρατα ὅμως ἦταν τεντωμένα κι' ἥσυχα. Ἀνατρίχιασαν μόνο ὅταν ἡ μέλισσα ξαναγύρισε ἄρρωστη, τρέμοντας καὶ μόλις μπορῶντας νὰ φτάσῃ στὰ κοντινότερα τριαντάφυλλα, ὅπου ἀμέσως ἔγυρε τὸ κεφάλι, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ δῇ τίποτα πιά.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

[Ἀπὸ τὸ Δανικό.] ΦΟΥΛΑ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

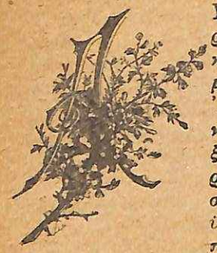

ΥΤΟΝ τὸν καιρό, στὰς Ἀθήνας, κάποιος Ταχράν μπεης, Τοῦρκος, Ἀλβανός, Ἀρμένης, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, ἔκανε πειράματα ὑπνωτισμοῦ κι' αὐτοϋπνωτισμοῦ καὶ πολὺς λόγος γινόταν γιὰ τὶς περίεργες αὐτὲς παραστάσεις, ὅπου ὁ κόσμος ἔτρεχε πατεῖς-με-πατῶ σε. Δὲν ἐπῆγα σὲ καμμιά. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τέτοια πράγματα ἀπὸ κοντά. Καλύτερα διασκεδάζω ὅταν, ἀπὸ περιέργεια, διαβάζω γι' αὐτὰ σὲ κανένα ἐπιστημονικὸ βιβλίο. Ἔπειτα τὸ βιβλίο, κατὰ τὸ δυνατό, μοῦ τὰ ἐξηγεῖ. Μοῦ λέει ποιὰ παραδέχεται ἡ Ἐπιστήμη ὡς γεγονότα, ποιὰ εἶναι καθαρὲς ἀγυρτεῖες καὶ ποιὰ μένουν ἀμφίβολα, μαρτυρημένα ὄχι ἀπὸ πολὺ ἀξιόπιστους ἀνθρώπους.

Κι' ὁ Ταχράν-μπεης ἐπίσης μποροῦσε νἆταν ἕνας ἀγύρτης, ποὺ γελοῦσε τὸν κόσμο συνεννοημένος μὲ ἄλλους ἢ μεταχειριζόμενος φάρμακα ἀναισθητικὰ κι' ἄλλα τέτοια τεχνάσματα· μποροῦσε ὅμως νἆταν κι' εἰλικρινής, μεταχειριζόμενος μόνο κάποιες μυστηριώδεις δυνάμεις ποὺ ἔχουν μέσα τους καὶ κάλλιεργοῦν μερικοὶ ἄνθρωποι, ὅπως π. χ. οἱ Φακίριδες τῶν Ἰνδιῶν. Νὰ κρίνω μόνος μου δὲν θἄμουν βέβαια σὲ θέση. Γιατὶ λοιπὸν νὰ πάω νὰ ἰδῶ πειράματα, ποὺ δὲν θἄξερα ἂν ἦταν ψεύτικα ἢ ἀληθινά;

Πολλοὶ τότε μὲ ρωτοῦσαν: «Εἶναι ἀγύρτης αὐτὸς ὁ Ταχράν μπεης;» —«Ποιὸς τὸν ξέρει; τοὺς ἀπαντοῦσα. Αὐτὰ ποὺ κάνει, γίνονται ὅλα. Ἂν τὰ κάνῃ πραγματικῶς ἢ ἂν τὰ προσποιῆται, ἄλλο ζήτημα. Καὶ τὸ κάτω-κάτω τί μᾶς μέλει; Μ' ἕναν ἀγύρτη παραπάνω, μ' ἕναν ἀγύρτη λιγότερο, δὲν ἀλλάζει βέβαια ὁ κόσμος, ὁ γεμάτος ἀγύρτες κάθε λογῆς!»

Ἄξαφνα, μιὰ μέρα, μαθαίνω πὼς ὁ πολὺς Ταχράν-μπεης ἀνακαλύφθηκε. Ἕνας γιατρός, Μαΐχὸς λεγόμενος, τὸν τσάκωσε νἀγυρτεύῃ. Δὲν ὑπνωτιζόταν, λέει, καθόλου παρὰ μεταχειριζόταν ἀναισθητικὰ ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ πεθαίνῃ καὶ νἀνασταίνεται. Τὰ ἴδια μεταχειρίστηκε κι' αὐτὸς ὁ Μαΐχὸς κι' ἔκανε ὅλα τὰ πειράματα, παρουσίασε ὅλα τὰ φαινόμενα τοῦ ὁήθεν αὐτοϋπνωτισμοῦ. Τἄγραψαν οἱ ἐφημερίδες, γέλασε ὁ κόσμος ὅπως γελᾷ κάθε φορὰ ποὺ ὁ ἀέρας παίρνει μιὰ λεοντῆ καὶ ξεσκεπάζει ἕνα γάϊδαρο, καὶ τὸ ζήτημα τελείωσε. Κανένας λόγος δὲν γινόταν πιὰ γιὰ τὸν Ταχράν-μπεη. Οἱ παραστάσεις του ἐσταμάτησαν, ἡ ἐπιχείρηση ἐναυάγησε καὶ κάποιος ἄλλος μάλιστα, ὁ Καρὰ-Ἰκί, ὑπνωτιστὴς κι' αὐτός, ποὺ θἀρχόταν νὰ τὸν συναγωνισθῇ, ἀνέβαλε τὸ ταξίδι του. Μαθαίνοντας πὼς οἱ «φακιρισμοὶ» δὲν πιστεύονται πιὰ στὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ προχθὲς τὸ βράδυ, στὸ θέατρο, ἐνῷ κάθε ἄλλο συλλογιζόμουν, μιὰ κυρία μὲ ρώτησε:

—Πῶς σᾶς φάνηκε· λοιπὸν τὸ ξεσκέπασμα τοῦ Ταχράν-μπέη;

—Ἀστειότατο! τῆς ἀποκρίθηκα καὶ προσπάθησα νἀλλάξω ὁμιλία.

Ἀλλὰ ἡ κυρία ἐπέμενε.

—Δὲν εἶναι! μοῦ εἶπε. Δηλαδὴ ἦταν ψεύτικο. Ἡ Μητρόπολη ἔβαλε τὸν γιατρὸ ἐκεῖνο νὰ τὸν ξεσκεπάσῃ, γιατὶ ἔκρινε πὼς κλονιζόταν ἡ θρησκευτικὴ πίστη τοῦ λαοῦ. Μὰ ὁ Ταχράν-μπέης εἶναι ἀληθινὸς ὑπνωτιστὴς καὶ αὐτοϋπνωτιστής. Κάνει ἀληθινὰ πράμματα καὶ θάμματα. Ὁ ἀδελφός μου, ποὺ εἶναι γιατρός, τὸν γνωρίζει. Μιὰ μέρα θἄρθῃ καὶ στὸ σπίτι νὰ πειραματισθῇ.

Ἔμεινα ἔκπληκτος.

Ὄχι γιατὶ ἡ ἀνακάλυψη, κατὰ τὴν κυρία καὶ τὸν ἀδελφό της, ἦταν ψεύτικη,—δὲν εἴπαμε πὼς κάθε τέτοιος μπορεῖ νὰ εἶναι ἢ νὰ μὴν εἶναι ἀγύρτης;—παρὰ γιατὶ ἡ Μητρόπολη φοβήθηκε πὼς μ' αὐτὰ τὰ πειράματα κλονίζεται ἡ θρησκευτικὴ πίστη! Ἀλήθεια λοιπόν; Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, στὸν αἰῶνα μας, ποὺ ἔχουν τέτοια ἰδέα; Μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο! Καὶ παρὰ τὴ διαβεβαίωση τῆς κυρίας, ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν ἕνας φωτισμένος κληρικὸς σὰν τὸ Μητροπολίτη, φοβήθηκε ἕναν ὑπνωτιστὴ ποὺ μποροῦσε νἆταν κι' ἀγύρτης, κι' ἔβαλε ἕνα γιατρὸ νὰ τὸν ξεσκεπάσῃ. Μὰ σᾶς παρακαλῶ, τί σχέση ἔχει μ' αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ Θεός, ὁ Χριστός, ἡ Θρησκεία, ἡ Πίστη; Ἄλλη φορά, ποὺ ὁ κόσμος ἦταν ἀμαθὴς κι' ἀνόητος, τὸ κοινότερο ἐπιστημονικὸ πείραμα, ἡ κοινότερη ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια, ἐκλόνιζε τὴν πίστη. Ὁ Φυσικός, στὸ ἐργαστήρι του, μὲ μιὰ μηχανή, ἀναπαρίστανε τὴν ἀστραπὴ καὶ τὴ βροντή. Κι' ὁ ἀμαθὴς ποὺ ἔβλεπε τὸ πείραμα, συλλογιζόταν: «Δὲν ἀστράφτει λοιπὸν καὶ δὲ βροντᾷ ὁ Θεός; Ἄρα Θεὸς δὲν ὑπάρχει!» Ὁ Γεωλόγος ἐδίδασκε πὼς ὄχι σ' ἕξη μέρες, ἀλλὰ σὲ ἕξη περιόδους, ἀπὸ πολλὰ ἑκατομμύρια χρόνια τὴν καθεμιά, ἔγεινε ὁ κόσμος. Κι' ὁ ἀμαθὴς ποὺ τὸ διάβαζε, συμπέραινε: »Ὥστε ψέμματα λέει ἡ Ἁγία Γραφὴ ἡ θεόπνευστη; Ἄρα δὲν ὑπάρχει Θεός!»

Ἀλλὰ σήμερα;...Πῶς μπορεῖ νὰ συμπεράνῃ ἔτσι κι' ὁ πιὸ ἀνόητος, κι' ὁ πιὸ ἀμαθής; Γιατὶ ποιὸς δὲν ξέρει σήμερα πὼς ὅσα πειράματα, ὅσα θαύματα, ὅσες ἀνακαλύψεις κάνει ἡ Ἐπιστήμη, μεταχειρίζεται τὰ ὑλικὰ καὶ τὶς δυνάμεις ποὺ ἐδημιούργησε μιὰ φορὰ ἕνας Θεός; Ποιὸς δὲν ξέρει σήμερα πὼς τίποτα δὲν δημιουργεῖ ἡ Ἐπιστήμη; Κι' ἕνας ὑπνωτιστὴς π.χ. ποὺ θἄκανε πράμματα καὶ θάμματα ἀληθινά, τί ἄλλο θὰ μεταχειριζόταν παρὰ μιὰ δύναμη ποὺ τὴν ἔχει μέσα του καὶ ποὺ τοῦ τὴν ἔδωσε ὁ Δημιουργὸς ὅπως κάθε τι ποὺ ἔχει, σῶμα, ψυχή, νοῦ, ὅλα;...

Ἔλαβ' ἀφορμὴ νὰ σᾶς τὸ πῶ κι' ἄλλοτε ποὺ μιλήσαμε γιὰ τὸ Δαρβινισμό. Ἡ πίστη στὸ Θεὸ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα κι' ὅταν σκέπτεται κανεὶς λογικά, δὲν μπορεῖ νὰ κλονισθῇ ἀπὸ τί ποτα. Ὑπνωτισμοί, δαρβινισμοί, ἠλεκτρισμοί, μαγνητισμοί, ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἄσχετα μὲ τὴ θρησκευτικὴ πίστη. Καὶ πολὺ περισσότερο τὰ πειράματα τῶν διαφόρων Ταχράν-μπέηδων, ἴτε ψεύτικα εἴτε ἀληθινά. Γιατὶ ἂν θέλαμε καὶ καλὰ νὰ τὰ σχετίσουμε μὲ τὸ Θεό, θὰ βλέπαμε αὐτὸ τὸ παράξενο: ὅτι τἀληθινὰ δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ ψεύτικα. Πῶς γίνονται τὰ πρῶτα; Μὲ μιὰ δύναμη τῆς ψυχῆς. Πῶς γίνονται τὰ δεύτερα; Μ' ἕνα φάρμακο ἀναισθητικό. Ἀλλὰ ποιὸς φύτεψε τὴ δύναμη ἐκείνη στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου; Ἐκεῖνος ὁ ἴδιος βέβαια ποὺ φύτεψε καὶ στὴ γῆ τὰ φυτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ Ἐπιστήμη βγάζει τὰ διάφορα ἀναισθητικά της.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Τραγούδια τοῦ γυρισμοῦ

ΚΑΡΑΒΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΦΤΕΡΑ

Καράβι μὲ τὰ κόκκινα
φτερὰ ποὺ ἀντιφεγγίζεις
μὲς τῶν ἀντικρυνῶν βουνῶν
τὸ μπλάβο κι' ἄυλο φῶς,
μιὰν εὐτυχίαν ἀπέραντη
στὸ δρόμο σου ἀντικρύζεις
κι' ἕνας παλμὸς σὲ τάραξε κρυφός.

Στὴν πλώρη ἐκεῖ μ' ὀρθάνοιχτα
φτερὰ στητὴ ἡ γοργόνα,
σὰν κάποιου ὀνείρου ἀνάβλεμμα
καὶ τὴν τραβᾷ ἄλλοῦ:
μιᾶς πολιτείας μὲ ὁλόχρυσα
παλάτια νἆναι ἡ εἰκόνα
ἢ τὸ ἁπαλὸ γαλάζιο ἑνὸς γιαλοῦ;

Τί τάχα ἐσὺ καλότυχο!
Νἆταν καὶ τώρα ἐμένα
ἑνὸς ὀνείρου ἀτέλειωτου
νὰ μ' ἔσερνε ἡ χαρά:
δὲν θἄχα δοιάκι κύβερνο
μὲς τὸ ἄλικο βαμμένα
θὰ ἦσαν μονάχα δυὸ φτερά...

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Δ΄ (Συνέχεια)

Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατ' εἶχαν ἀκούσει πὼς ἡ πόλη ἐκείνη εἶχε πολὺ φηλὰ σπίτια μὲ μεγάλα τζάκια καὶ πελώριες καμινάδες.

Ἐκεῖ ἡ μικρὴ ἐργατιὰ βρῆκε πολλὴ ἐργασία. Καὶ δέκα, καὶ εἴκοσι δραχμὲς τὴν ἡμέρα ἔφθασε νὰ μαζεύῃ ὁ Στάθακας. Ἔγεινε μάλιστα σκέψη καὶ λόγος νἀξηθῇ τὸ ἡμερομίσθιο τῶν παιδιῶν. Ἀλήθεια, δίκιο ἦταν τὰ εἴκοσι λεπτὰ νὰ γίνουν εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα. Ἀλλὰ ὁ καιρὸς σὲ λίγο καλυτέρεψε, οἱ καμινάδες δὲν ἦταν πιὰ σὲ μεγάλη ἐνέργεια ὅπως τὶς ἡμέρες ποὺ ἔκανε κρύο δυνατό, οἱ ἐργασίες τῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν λιγότεψαν. Καὶ πρὸς μεγάλη λύπη τῶν μικρῶν μαθητευόμενων, δὲν ἔγεινε πιὰ λόγος γι' αὔξηση.

Σὲ διάστημα λίγων ἑβδομάδων, ὁ Πάνος ἔμαθε κάλλιστα τὴν τέχνη του. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε πὼς ἐργαζόταν μ' ὅση ἐπιτηδειότητα καὶ τάλλα παιδιὰ ποὺ εἶχαν στὴν τέχνη δυὸ χρόνια. Ὁ Στάθακας δὲν τοῦ ἔκρυβε τὴν εὐχαρίστησή του, ἂν καὶ κάπουκάπου, στὴν ὁρμὴ τοῦ θυμοῦ του, του κατέβαζε καμμιὰ μὲ τὸ χοντρό του σχοινί. Ἄδικα ὅμως, γιατὶ ὁ Πάνος ποτὲ δὲν παραμελοῦσε τὸ χρέος του κι' εἶχε πάντα ἥσυχη τὴ συνείδησή του.

Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο ἐμαόριζαν οἱ μικροὶ καπνοδοχοκαθαριστές. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχαν πολλὴ σχέση μὲ τὰ νερό, σχηματίσθηκε σιγὰ-σιγὰ στὸ πρόσωπό τους μιὰ μάσκα ἀπὸ καπνιά, ὅπου ξεχώριζαν μόνο, μὲ ζωηρὴ ἀντίθεση, τὸ ἀσπράδι τῶν ματιῶν, τὸ κοκκινάδι τῶν χειλιῶν κι' ἡ λευκότης τῶν δοντιῶν τους. Ἔτσι τὰ τρία παιδιὰ ἔμοιαζαν μὲ ἀραπάκια.

Ἀλήθεια τόχαινε κάποτε νὰ βρέχουν τὸ κεφάλι τους σὲ κανένα ποταμάκι ποὺ ἀπαντοῦσαν στὸ δρόμο. Ἀλλὰ ἡ καπνιὰ ἦταν τόσο καλὰ κολλημένη στὸ πετσί τους, ὥστε τὸ κρύο τὸ νερὸ γλυστροῦσε ἀπάνω τους χωρὶς νὰ τὴν πειράζῃ καθόλου. Ὅπως ἔλεγε κι' ὁ Στάθακας, γιὰ νὰ καθαρίσουν τἀραπάκια, ἔπρεπε νὰ μποῦν στὸ κοφίνι τῆς μπουγάδας.

Τὰ τρία παιδιὰ ἔκαναν κόπους κι' εἶχαν βέβαια πολλὲς στενοχώριες· εἶχαν ὅμως καὶ τὴ μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ βλέπουν τὴ μικρή τους περιουσία νὰ μεγαλώνῃ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα.

Τὰ λεπτὰ ποὺ τοὺς περίσσευαν, τὰ φύλαγαν προσεκτικὰ σ' ἕνα κομπόδεμα τοῦ μαντηλιοῦ τους. Κι' ἐπειδὴ τὴν ἡμερα ὁ κόριός τους δὲν τἄφινε νὰ τὰ μετροῦν καὶ τὴ νύκτα, κατακουρασμένα, πλάγιαζαν καὶ κοιμόνταν στὰ σκοτεινά, τὸ μέτρημα συνήθως τὸ κάναν τὸ πρωΐ μόλις ἄνοιγαν τὰ μάτια τους.

Δὲν εἶχαν μπῇ καὶ τὰ τρία τὸν ἴδιον καιρὸ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Στάθακα καὶ φυσικὰ δὲν εἶχαν ὅλα τὰ ἴδια λεπτά. Φιλονεικοῦσαν λοιπὸν ποιὸς εἶχε τὰ περισσότερα.

—Πόσα ἔχεις, Στρατή;

—Ἑξήμισυ δραχμές. Ἀμὲ σύ, Θανάση;

—Πέντε καὶ τριάντα. Ἀμὲ σύ, Πάνο;

—Τρεῖς δραχμὲς μονάχα, ἀποκριθόταν θλιβερὰ ὁ μικρὸς μας φίλος.

«Περπατοῦσαν ζαρωμένα . . . .» (Σε . 341, στ. γ΄.)

Ἔ, δὲν μποροῦσε νἄχῃ καὶ περισσότερα ἀφοῦ εἶχε μπῇ στὴ συντροφιὰ τελευταῖος. Ζήλευε λιγάκι τἄλλα παιδιὰ γιὰ τὰ «πλούτη» τους. Γρήγορα ὅμως παρηγοριόταν. Καὶ φυλάγοντας τὸ κομπόδεμα στὴν τσέπη του, ἔλεγε:

—Καὶ μὲ τόσα λεφτὰ μπορῶ νἀγοράσω ἀλεύρι γιὰ τὴν μάννα μου καὶ τἀδέλφια μου.

Ε΄.

Ὅσο δὲν ἐχιόνιζε, εὔκολο ἦταν νὰ πηγαίνουν ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, παίρνοντας τοὺς δρόμους τῆς ἐξοχῆς. Ἀλλὰ ὅταν μπῆκε ὁ Δεκέμβρης κι' ἡ γῆ σκεπάστηκε ἀπὸ χιόνια κι' ἔπρεπε νὰ ὁδοιπορεῖ μὲ κρύο δυνατὸ μέσ' στὰ χωράφια, τότε κατάλαβαν τὰ παιδιά,—καὶ προπάντων ὁ Πάνος, ὁ πιὸ μικρὸς κι' ὁ πιὸ ἀσυνήθιστος,— πόσο δύσκολο καὶ τραχὺ ἦταν τὸ ἐπάγγελμα τους.

Ὁ Στάθακας, παχὺς, ψηλὸς καὶ γερὸς ἄντρας, δὲν φεβόταν ὁπὸ κρύο· Οἱ μικροί του ὅμως ἀκόλουθοι ἐκρύωναν πολὺ. Μὰ γιὰ φαντασθῆτε, τὸ θερμόμετρο νὰ δείχνῃ δέκα καὶ δώδεκα βαθμοὺς κάτω ἀπ' τὸ μηδενικὸ κι' αὐτοὶ νὰ γυρίζουν στὴν ἐξοχή! Τοῦ κάκου ἔχωναν τοὺς σκούφους τους ὡς ταυτιά, τοῦ κάκου ἔβαζαν τὰ χέρια στὶς τσέπες. Ἐτουρτούριζαν τὰ κακόμοιρα. Περπατοῦσαν ζαρωμένα, τσακισμένα στὰ δυό, κουβαριασμένα. Καὶ κάθε τόσο ἦταν ἀναγκασμένα νὰ στέκουνται γιὰ νὰ τινάζουν τὰ χιόνια ποὺ μαζεύόταν στοὺς σκούφους, στὰ ροῦχα, στὰ παπούτσια τους.

Μιὰ πολὺ ψυχρὴ ἡμέρα τοῦ Δεκέμβρη, τοὺς μήνησαν νὰ πᾶνε νὰ καθαρίσουν τὶς καμινάδες ἑνὸς ἀρχοντόσπιτου, ποὺ βρισκόταν τέσσαρες ὧρες μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλη. Ἐκίνησαν, τί νὰ κάμουν; Κι' οἱ μικροὶ ἔφθασαν καταπαγωμένοι. Δὲν ἔνοιωθαν πιὰ τὰ χέρια τους, δὲν εἶχαν πιὰ δύναμη νὰ μεταχειρισθοῦν τὰ σχοινιά τους καὶ τὰ ἐργαλεῖα τους. Ἴσως μάλιστα θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὸ κρύο, ἂν δὲν τοὺς ἔβλεπε σὲ κείνη τὴν κατάσταση καὶ δεντοὺς λυπόταν ἡ νοικοκυρά, ποὺ ἦταν μιὰ νέα καὶ τόσο ὄμορφη ὅσο πονόψυχη κορία. Ἔστειλε τὰ παιδιὰ στὴν κουζίνα νὰ ζεσταθοῦν καλὰ φάνε. Κι' ἄμα συνῆλθαν ἔτσι, ἄρχισαν τὴν ἐργασία τους. Ὁ Πάνος ἔμεινε στὴν τραπεζαρία, ὅπου ἦταν τὸ μεγάλο τζάκι μὲ τὴν ἀφῆλη καὶ πλατειὰ καμινάδα. Ὁ Σταθακας κι' οἱ δυὸ ἄλλοι βοηθοί του ἀνέβηκαν στὴ στέγη.

Ὁ ἐρχομὸς στὸ ἐξοχικὸ μέγαρο τῶν μικρῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν, ποὺ εἶχαν μαῦρα τὰ πρόσωπα σὰν ἀραπάκια, ἐκίνησε ζωηρὰ τὸ ἐνδιαφέρο τοῦ μικροῦ Πέτρου, τοῦ γιοῦ τῆς κυρίας.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΞΙΠΙΘΕΣ

1.

Ἐχτὲς ποὺ φύσης' ὁ βορᾶς
τρελλὰ καὶ μανιασμένα,
ξεφορίζωσε μιὰ πασχαλιὰ
ποὺχε φωλιὲς γιὰ τὰ πουλιὰ
καὶ ἤτανε καμάρι,
σάν, τὸν Ἀπρίλη, ἄπλωνε
μὲ μιὰ περίσσια χάρη
ὁλάνθιστα κλωδιά.

Κι' ὅμως τὴν εἶδα τὴ φτωχὴ
ριγμένη μέσ' στὶς λάσπες,
νεκρη, κιτρινιασμένη
μὲ τὰ κλαδιὰ σπασμένα.
Θυμήθηκα τὶ ὄμορφη
ποὺ ἦταν ἀνθισμένη,
καὶ γύρισα τὰ μάτια μου
στὸν οὐρανὸ θλιμμένα.

2.

Τοῦ φθινόπωρου τὰ φύλλα
ὅπου κίτριν' ἀγναντεύουν
τοῦ βοριᾶ τ' ἀνεμιστῆρι
σπλαχνικὰ νὰ τὰ σαρώνη,
Μοῦ θυμίζουν τὶς ψυχουλες
ποὺ ἀπ'τὸν πόνο χλωμὲς κλίνουν
καὶ τὸ χάρο καρτεροῦνε,
νἄρθη γιὰ νὰ τὶς λυτρώνη.

3.

Μὴν κλαίγεσαι στὴ Μοῖρα σου.
ἄνθρωπε ἀπελπισμένε,
γιατὶ μὲ τὰ χεράκια σου
τὴν τύχη σου ἔχεις πλάσει.
Ὁ Πλάστης ὅταν ἔχτιζε
τὸν κόσμο μας, καϊμένε,
δρόμους πολλοὺς γιὰ διάλεγμα
μᾶς ἔσιαξε στὴν Πλάση.

4.

Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουνα
ἕνα μικρὸ πουλάκι,
νὰ πέταγα ἐλεύθερο
στὰ δάση, στὰ λαγκάδια,
Ἀξένιαστο, χαρούμενο
νἄσκιζα τὰ αἴθέρια
στῆς μέρας τὸ λαμπύρισμα
στῆς νύχτας τὰ σκοτάδια!

Σουφραζέττα

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Μέσα σ' ἕνα ποτήρι, μαραίνεται σιγὰ-σιγὰ ἕνα τριαντάφυλλο. Στὸ δωμάτιο ποὺ βρίσκεται, βασιλεύει μισόφωτο. Εἶναι πτωχὸ τὸ δωμάτιο. μὰ πλημμυρισμένο ἀπὸ τὴ μεθυστικὴ μυρωδιά.

Τὸ τριαντάφυλλο μαραίνεται. μὰ πρὶν μαραθεῖ ἐντελῶς, θέλει, θάλεγες, νὰ χαρίση ὅλη του τὴ χαρά, ὅλη του τὴ χάρη, νὰ μεταδώση ὅλη του τὴν ἀγάπη σ' ἐκείνους ποὺ τὸ περικυκλώνουν.

Ὦ! ἡ ζωὴ του στάθηκε μικρή, πολὺ μικρή. Πέρασε ὅπως περνᾷ ἕνα φύσημα ἀνοιξάτικης αὔρας, ἕνας φλοῖσβος ρυακιοῦ. Ἦταν εὐτυχισμένο μέσα στὸν κῆπο, περικυκλωμένο ἀπὸ τ' ἀδέλφια του, τἄλλα τριαντάφυλλα. Ἡ εὐτυχία του ὅμως δὲν βάστηξε πολύ. Ἕνα πρωΐ, ἕνα χέρι, ἕνα ἄσπλαχνο χέρι, τὸ ἔκοψε τἄχ' ἀπὸ ἀγάτη καὶ τὸ ἔβαλε σὲ ποτήρι..

Τώρα πεθαίνει· πρὶν νὰ πεθάνη ὅμως, θὰ δώση ὅλα ὅσα ἔχει καὶ σ' ἐκεῖνον ἀκόμη ποὺ κατέστρεψε τὴν εὐτυχία του. Καὶ σβύνει, σβύνει ὅπως τὸ κανενλάκι. Καὶ ὅπως ἐκεῖνο, λίγο πρὶν σβύσει ἐντελῶς, φωτίζει γύρω του πιὸ ζωηρά, ἔτσι κι'αὐτό,πρὶν μαραθεῖ, μὲ μιὰ τελευταία λάμψη ἀγάπης, σκορπίζει γύρω του τὴν τελευταία εὐωδία ..

Ἄσπρος Λωτὸς

Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ

Καὶ τὶς καλοκαιριάτικες βραδιές, ὅταν τὸ φεγγάρι μᾶς ἔλουζε μὲ τὸ χλωμό του φῶς, τὴν ἔπαιρνα στὸ μπαλκόνι, τὴν κάθιζα στὰ γονατά μου καὶ κουνῶντας την σιγά, σιγά, τῆς σιγοτραγουδοῦσα, Ἐκείνη ἀκκουμποῦσε τὸ κεφαλάκι της στὸν ὦμο μου καὶ μὲ τὴ φωνούλα της,— ὤ! τὴ γλυκειὰ φωνούλα τῶν τριῶν χρόνων!—μὲ βοηθοῦσε στὸ τραγούδι.

Σιγά,σιγά, τὰ μάτια της τὰ μαῦρα σὰν τὸ γαγάτη, βάραιναν, τὸ τραγοῦδι της λιγόστευεν, ὥς ποὺ ἔπαυεν ἐντελῶς, καὶ τὸ κεφάλι της βαρύ, βαρύ, ἀπὸ τὸν ὕπνο, κυλοῦσεν ἀπὸ τὸν ὦμο μου σιγὰ κι' ἔπεφτε στὸ μπράτσο μου, κι' ἔγερνε πίσω.

Τότε μὲ τὴν παλάμη, ἀπαλά,τῆς σήκωνα τὶς καστανὲς ἀφέλειες ἀπ' τὸ μέτωπο, Τὶ ὄμορφο, ποὺ ἦταν τὸ προσωπάκι της, ποὺ εἶχε τὸ σχῆμα τοῦ αὐγοῦ, φωτισμένο ἀπ' τὸ φεγγάρι! Ὦ! κεῖνα τὰ τσίνουρα τὰ μακρειά, τὰ μαβιὰ καὶ μαῦρα, τα λεπτὰ φρύδια τάσχημάτισα, ἡ λεπτὴ μύτη, τὸ μικρὸ τὸ στόμα τὸ μισανοιχτό...

Πῶς ἤθελα νὰ τὴν φιλήσω, νὰ τὴν πνίξω στὰ φιλιά. Μὰ ἡ μαμὰ εἶχε πῆ πῶς τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν τὰ φιλοῦν, ὅταν κοιμοῦνται. Ἔσπουδα καὶ γὼ στὰ χάδια. Θέ μου, πόσα χάδια! Τόσα, ποὺ μοῦ βάραιναν τὰ χέρια, καθὼς λέει κι' ὁ ποιητής.

Λεπτὴ Μαργαρίτα

ΠΕΤΕΙΝΟΣ Η ΟΡΝΙΘΑ;

Ἤμεθα στὴν Πρίγκηπο.

Μετὰ τὴν ἀρρώστια μου, ὁ μπαμπάς μοῦ εἶχε πάρει δυὸ κοτόπουλα γιὰ νὰ τὰ φάγω. Τὸ ἕνα τὸ σφάξαμε καὶ τὸ ἄλλο τὸ κράτησα ἐγὼ νὰ τὸ πάρω μαζί μου στὴν Πόλη. Μεγάλωσε τὸ κοτόπουλο, μὰ δὲν ἤξερα ἀκόμα τί εἶναι, πετεινὸς ἢ ὄρνιθα; Ἐγὼ τὸ ἤθελα πολὺ νὰ εἶναι ὄρνιθα, γιὰ νὰ μοῦ κάνη αὐγά. Καὶ πραγματικῶς, ὅλοι μοῦ ἔλεγαν πὼς εἶναι ὄρνιθα.

Ἕνα πρωΐ ὅμως, ἐνῷ ἔπινα τὸν καφέ μου, ἀκούω ἄξαφνα ἕνα βραχνὸ «κουκουρίκου! κουκουρίκου!» Τόσο μὲ εἶχαν διαβεβαιώσει πὼς τὸ κοτοπούλι μου εἶναι ὄρνιθα, ὥστε ἔμεινα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Δὲν ἤθελα νὰ πιστέψω πὼς τὸ δικό μου ἦταν ποὺ ἐφώναξε σὰν πετεινός. Τρέχω στὴν αὐλή, τὸ ἁρπάζω καὶ τὸ γυρίζω 'ς ὅλη τὴ γειτονειά, γιὰ νὰ μοῦ εἰποῦν ἀκόμη μιὰ φορὰ τί εἶναι. Δυστυχῶς, ὅλοι μοῦ λένε τώρα πὼς εἶναι πετεινός. Βέβαια, ἀφοῦ ἐφώναξε...

Ἤμουν ἀπ ιρηγόρητη, γιατὶ τὸ ἀγαποῦσα πολὺ καὶ φοβόμουνα μὴ μοῦ τὸ σφάξουν. Παρακάλεσα λοιπὸν τὴ μαμά νὰ μοῦ τὸ ἀφήσῃ κι' ἐκείνη, καλὴ πάντα, μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς ὄχι μόνο δὲν θὰ τὸσφαζε, παρὰ θὰ μοῦ ἔπαιρνε καὶ δυὸ ὄρνιθες γιὰ νὰ κάνουν αὐγά.

Ἔτσι καὶ ἔγεινε. Πήραμε μαζί μας τὸνπετεινὸ στὴν Πόλι,ὅπου ζοῦσε ἥσυχα μὲ τὶς κότες του. Τώρα ὅμως ποὺ ἀναγκαστήκαμε νὰ φύγουμε, τὸν ἄφησα ἐκεῖ. Εὐτυχῶς ποὺ μοῦ γράφουν πὼς ζῇ κι' εἶναι περίφημα στὴν ὑγεια του. Ἄραγε θὰ τὸν ξαναϊδῶ;

Πικρὴ Σκλαβιὰ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμὰ τῆς *Ἡρωϊκῆς Φέσας* ἔλουσε τὸν σκύλο τους. Κι' ἐκείνη μὲ κάποια ἀνησυχία:

—Καὶ ποῦ θὰ τὸν ἁπλώσῃς, μαμμά, νὰ στεγνώσῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πικρῆς Σκλαβιᾶς

***

Ὁ *Νὶκ Κάρτερ*:—Ἄ, τὶ ὄμορφο παιδάκι!..

Ἡ *μαμμὰ του*:—Φτύσ' το, καϊμένε...

Ὁ *Νὶκ Κάρτερ*:— Τὸ ξένο παιδὶ νὰ φτύσω, μαμμά;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξ. Φουστανέλλας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1923

ΜΙΑ εἴδηση ποὺ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ: Στὸν τόμο τοῦ 1924 ἀποφάσισα ὁριστικὰ νὰ δημοσιεύσω τοὺς «Βαπτιστικοὺς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος». Εἶναι τὸ θαυμάσιο μυθιστόρημα ποὺ σᾶς εἶχα πῆ, ἀπὸ τὴ σειρὰ τῆς «Ἱστορίας μιᾶς στρατιωτικῆς οἰκογενείας» τοῦ λεγαγοῦ Danrit, συνέχεια—αὐτοτελὴς ὅμως,—τοῦ«Μικροῦ Ἐθελοντοῦ». Ἔχει καὶ θαυμάσιες εἰκόνες καὶ τὸ μετεφράζει τώρα ὁ κ. Μ. Δ. Σταυνόπουλος, ὁ ἴδιος ποὺ ἔχει μεταφράσει τόσο ὄμορφα καὶ τὴ «Μικρὴ Βασίλισσα» καὶ ἄλλα. Οἱ «Βαπτιστικοὶ τοῦ Μ. Ναπολέοντος» θἄρχίσουν ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου. Ἐνοεῖται ὅτι θὰ συνοδεύωνται κι' ἀπὸ ἄλλο μυθιστόρημα ποὺ τὸ βρῆκα κι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν τὸ λέγω ἀπὸ τώρα. Ἔχουμε καιρὸ γιὰ τὰ Νέα τοῦ 1924.

Ὁ νέος μου συνεργάτης κ. Γιάννης Α. Καμαρινάκης μοῦ γράφει: «Στὸ ποίημά μου *Παλιὸ-Καράβι*, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ φύλλο 40, σελ. 315, ὁ τυπογράφος παρέλειψε τὸν στίχο:

Καινούργιο, γοργοτάξιδο
μὲ τὰ πανιὰ ἁπλωμένα

ποὺ ἔπρεπε νὰ τεθῇ τρίτος, δηλαδὴ μετὰ τὸν στίχο:

Νὰ φεύγῃς καὶ νὰ χάνεσαι
στοῦ ὁρίζοντα τὰ βάθη.

Προσθέσατε λοιπὸν ἐκεῖ στὴν ἄκρη καὶ τὸν στίχο ποὺ λείπει, γιὰ νἄχετε τέλειο τὸ ὁρρο ποιηματάκι.

Ὁ *Οὐρανός*, ποὺ διάβασε ἐσχάτως τὸν τόμο μου τοῦ 1914 κι' ἐνθουσιάσθηκε, μοῦ γράφει ὅτι τὸ πρῶτο ποὺ τὸν θάμπωσε, ἦταν τὰ κομμάτια ποὺ μοῦ ἔστελναν οἱ συνδρομηταὶ τοῦ καιροῦ ἐκείνου γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας. «Μέσα σ' ἐκεῖνες τὶς γραμμες ἐδιάβασε κανεὶς τὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν ποὺ τὶς ἔγραφαν. Ἦταν, μ' ἕνα λόγο, κομμάτια διαλεχτά! Σήμερα ὅμως... τὰ νά σοῦ πῶ! Δὲν τὸ λέω γιὰ νὰ καταηγορήσω τὰ Διαταλασσόπουλα. Μπορεῖ νἄχουν κι' αὐτὰ εὐγενῆ ζῆλο. Ἀλλὰ—καὶ ζητῶ χίλιες συγγνῶμες γιὰ τὴν ἀλήθεια,—δὲν γράφουν παρὰ μεταξὺ τοῦ 1 καὶ τοῦ 6. Πολὺ σπάνια νὰ βρῇ κανὲς κανένα κομμάτι γιὰ 7 καὶ πολὺ πιὸ σπάνια γιὰ 8. Γιὰ 10 κανένα!»—Σ' αὐτὸ μόνο δὲν συμφωνῶ. Φαίνονται ἀρμὰ καὶ ποῦ κομμάτια γιὰ καὶ ἄριστα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι—ἂς μὴ τὸ κρύβουμε,—πὼς τὰ κομμάτια τῶν παιδιῶν τοῦ 1914 ἦταν γενικῶς πολὺ ἀνώτερα. Καὶ ξέρετε ποῦ τὸ ἀποδίδω; Στὰ παλιοπεριοδικὰ καὶ τὰ παλιοβιβλία ποὺ πληθύνθηκαν στὸν καιρό μας καὶ ποὺ τόσο χαλνοῦν τὸ γοῦστο τῶν παιδιῶν ποὺ τὰ διαβάζουν. Πρὸ δέκα χρόνων ἀκόμη, τὰ παιδιὰ δὲν ἐδιάβαζαν παρὰ «Διάπλασι» καὶ μερικὰ ἐκλεκτὰ βιβλία ποὺ τοὺς ἔδινα ἢ τοὺς συνιστοῦσα πάλι ἐγώ...Ἔτσι τὸ γοῦστο τους μορφωνόταν καὶ διατηροῦνταν καλό, ὅπως ἡ ψυχή τους ἀγνή, ἀβίαστη, ὡραία. Σήμερα, πολλὰ παιδιά, γιὰ νὰ μὴν πῶ τὰ περισσότερα, διαβάζουν ὅ,τι τοὺς τύχῃ. Τὰ κάνουν λοιπὸν δίκι σαλάτα, καὶ τὸ γοῦστο τους χαλνοῦν, καὶ τὴ γλῶσσα τους, καὶ τὸ ἤθος τους, καὶ τὴ σκέψη τους. (Δὲν βλέπετε τί γίνεται καὶ στὲς Μικρὲς Ἀγγελίες; εἶναι πιὰ ὁ καθρέπτης..) Κι' ἄν ὑπάρχουν καὶ σήμερα λίγα παιδιὰ, ποὺ γράφουν ἀκόμη ὄμορφα πράγματα στὴ Σελίδα, εἶναι ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δὲν διαβάζουν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μένα. Αὐτὸ ξέρω...

Ἔ, μὴν τὸ λὲς αὐτό, *Νέαιρα*, γιατὶ κι' ἐγώ, καμμιὰ φορά, τὰ μπερδεύω τὰ παιδιά μου «σὰ μιὰ μητέρα ποὺ ἔχει πολλὰ καὶ χάνει μὲ δαύτα τὸ νοῦ της». Νά, τελευταῖα δὲν ἐμπέρδεψα τὸν *Φέρελπι* μὲ τὸν *Πλανόδιο* κι' εἶδα κι' ἄθαθκ νὰ τοὺς ξεμπερδέψω...στὸ νοῦ μου;' Ἐσὺ ὅμως μὴ φοβᾶσαι νὰ σὲ μπερδέψω ποτὲ μὲ καμμιά. Τὸ γράψιμό σου ἔχει πολὺ τὸ ἰδιόρρυθμο, τὸ ἰδιαίτερο. Καὶ πρὶν ἰδῶ τὄνομα, ξέρω πὼς μοῦ γράφει ἡ *Νέαιρα*. Ἀλήθεια, εἴδες τί ὄμορφο τὸ διήγημα τῆς Ἄννας Γαλανοῦ; Ἐλπίζω νὰ μοῦ στεῖλῃ κι' ἄλλα. Καὶ σὺ πολὺ καλὰ κάνεις ποὺ μαζεύεις τὰ ἑλληνικὰ παραμύθια. Καταγίνου μ' αὐτά, κάτι καλὸ θὰ βγῇ.

Μὲ πολλὴ εὐχαριστηση ἐδιάβασα τὰ νέα σου, *Μαραμαρωμένε Βασιλιᾶ*. Ὦ, ναί, κι' ἀπὸ κεῖ θὰ μοῦ κάνῃς χαρὰ νὰ μοῦ γράψῃς ὅπως κι' ἀπὸ δῶ. Ὅταν μὲ τὸ καλὸ θἀρθῇς. Σοῦ ἔστειλα τετράδια.

Τριανταπέντε ὧρες τὴν ἑβδομάδα μαθήματα δὲν εἶναι πολλὲς, *Κό-Χίν-Κό*. Ἄλλη φορά, τὰ παιδιὰ εἶχαν καὶ περισσότερες. Ἀλλ' ἄς εἶναι κι' αὐτὲς τακτικές, γιὰ νὰ μάθετε κάτι σωστό, ὅπως λές, ἀφοῦ οἱ πόλεμοι κι' οἱ ἄλλες ἀνωμαλίες σᾶς ἔβγαλαν τόσο ἀπ' τὴ σειρά σας, τὰ προηγουμενα χρόνια. Δουλειὰ ἀπὸ φέτος, δουλειά, νἀναπληρώσετε ὅ,τι χάσατε.—[10Ε] σημαίνει Δέκα Εὔτημα. Κι' ἰδὲς περὶ Εὐσήμων στὴν Ὀδηγό.

Κι' ἐγὼ χάρηκα *Μυστηριώδη Ἐγκυκλοπαιδιστά*, ποὺ ἡ θεία σου, ἡ καλή μου παλιὰ φίλη, ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ μὲ διαβάζῃ μὲ τόσο ἐνδιαφέρον. Πές της τὰ χαιρετισματά μου καὶ τὴν εὐχαριστῶ νιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ σοῦ εἶπε γιὰ μένα.

Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, *Κισσέ*, ὅπου μοῦ περιγράφεις τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἄτυχου φίλου σου. Δὲν ἔχω πρόχειρο τὸ Ἡμερολόγιο ποὺ μοῦ λές καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀκριβώσω ἂν πρόκειται περὶ ἀντιφάσεως, μιμήσεως ἢ συμπτώσεως. Ἂν θές νὰ μοῦ ἀντιγράψῃς αὐτὸ τὸ «ἀριτσάκι» νὰ τὸ ἰδῶ. Εὐχαριστῶ τὴν ἴδρυση τῆς «Συναδελφώσης» εὔχομαι τὰ ἄριστα.

Ἐ! εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα *Γ. Κοντογιώργη*, καὶ περιμένω καὶ τὸ δεύτερο ποὺ θὰ μοῦ γράψῃς μὲ τὴν ἡσυχία σου. Δὲν σοῦ κρύβω πὼς μοῦ φάνηκε καὶ μένα ἀρκετὰ «κακοσύνταχτο» καὶ σοῦ συμβαίνω νὰ γράφῃς στὸ ἑξῆς ἁτλά, καθαρά, ὅπως μιλᾷς. Ἡ γλῶσσα ποὺ χρησιμοποιεῖς εἶναι τόσο ἀκριβεῖς καὶ φταίει. Ἔχει δικό της τακτικὸ ποὺ δὲν τὸ ξέρεις ἀκόμα, γιὰ νὰ εἶναι ἐὐκολο νὰ τὸ μάθῃς Ἡ ἀλλιῶς γλῶσσα, ἡ ὁμιλουμένη εἶναι τόσο ἀλλιώτικη! Τὴ γράφει κουτσὰ-στραβὰ κι' ἀκόμα ἀγράμματος· ἐνῷ ἐσύ, ἂν καὶ ἀγραμματισμένος, δὲν μτορεῖς ἀκόμα νὰ ἐκφράζεσαι καλὰ στὴ λογιωτατίστικη γλῶσσα. Ἁπλὰ λοιπόν, ὅσο μπορεῖς ἁπλούστερα.

Τὸ ἀνέκδοτο ποὺ μοῦ διηγεῖσαι, *Πανταχοῦ Παρών*, μαρτυρεῖ ὅτι κάμιὰ φορά, συχνὰ μάλιστα, λέει ἀλήθεια ἔτσι γιὰ νὰ πῇ κάτι τί, γιὰ νὰ κάμῃ ἐπίδειξη, γιὰ νὰ πειράξῃ. Ἀλλὰ ἀπὸ χωρὶς νὰ φρονῇ ὅ,τι λέει. Γι' αὐτό, ὅταν ἀκούμε κάτι ποὺ μᾶς πειράζει, πρέπει νὰ ἐξετάζουμε πρῶτα-πρῶτα ἂν εἰπώθηκε σοβαρά. Ναί, στὴ μελωσή σου ὅμως θὰ περιλάβῃς καὶ τὰ ὄνομα ἐπιμονῆς. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντιβολία ὅτι φέτος, στὸ Ἀρσάκειο, θὰ χαλάσετε γιὰ μένα τὸν κόσμο κι' ἄλλες τρεῖς σας!

Δὲν θἀργήσουν, *Ἀγριοκάτσικο*, νὰ σ' ἀποτελέσματα τοῦ Ποιητικοῦ σου διαγωνισμοῦ. Ὅλα τὰ ἔτοιμα; ὁ πρῶτος στὸ σπίτι σας, ποὺ διαβάζει τὸ ἄλλο μου, εἶναι ὁ μπαμπάς; Ἔχεις ἄλλο νὰ βρίσκῃς ἀνοήτους ἐκείνους, ποὺ ἄμα φθάσουν στὴν ἡλικία σου, λένε πὼς μεγάλωσαν καὶ πὼς ἡ ἀπλασι δὲν εἶναι γι' αὐτούς. Ἀλλὰ «φιλολογικὴ ἀξία», βλέπεις, δὲν ὑπάρχει ἀπ' ὅλους. Χρειάζεται πρῶτα-πρῶτα γοῦστο.

Μὲ πολλὴ ἱκανοποιήσῃ διάβασα τὸ γράμμα σου, *Κάποιο Διαπλασόπουλο*, ἀλήθεια βρίσκω τὴν ἰδέα σου θαυμάσια. Τὸ περιοδικὸ ποὺ λὲς θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ «Λογοτεχνικὴ Διέξοδος» καὶ, μὲ τὸ πρόγραμμα ποὺ σὸ καλὰ προσδιορίζεις, θἄπρεπε νὰ φαίνῃ ὁλωσδιόλου χωρὶς τὰ κι' ἀνεξαρτησία. Ὄχι ὅμως μιὰ φορὰ τὸ χρόνο. Μιὰ τόσο ἀραιὴ ἔκδοση δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ σκοπό. Θἄπρεπε νἀναι τοὐλάχιστο δεκαπενθήμερη. Καὶ γεννᾶται τὸ ζήτημα: Ἕνα τόσο εἰδικὸ περιοδικὸ θἄχε τὴν κυκλοφορία ἐκείνη ποὺ θὰ χρειαζόταν νὰ σκεπάζῃ τὰ τεράστια σήμερα κενά τοῦ; Θὰ τὸ μελετήσω.

Ἡ *Τίγρις* μοῦ γράφει ὅτι κατεβάσατε κι' αὐτή, σὰν τὴ Ζίνα, μιὰ ὁμάδα ποὺ παριστάνει χωρικὴ τῆς Ἀλκανίας. Μόνο τὸ πρόσωπό της δὲν εἶναι κέρινο ἀλλὰ πάνινο. Ἀλλὰ τὰ ροῦχα, μὲ τὶς διάφορες περιγραφές, εἶναι κατάφερε. Ἐλέει, ἀρκετὰ καλά. Τὸ πράῳο της!

***

Ὡραίας *Ἐπιστολὰς* μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἐξασμένη Φουστανέλλα* (περασταλ.) *Ἀνδριώτης Συριανός*, *Ἔρση*, *Φιλύρα*, *Ξύλον Ἀπελέκητον*, *Γέρω-Δημος*, *Φώτης Καπετανέιης*, καὶ *Κ. Ρήγας*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἀγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5. Τὰ ἀγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Τρομερὰς Ἱπότης*, ἀ. (;;;).*Νιάνιορο*, ἀ. (Α). *Νικηφόρος Ζιφίας*, ἀ .(*ΣΦ*). *Σταχτὶ Φάντασμα*, ἀ. (;;!). *Σίφ*, ἀ;. *Προσωπίδα*, κ.*Ἀγριόγατος*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προνάσεις δρχ. 1,50. Διὰ τὰς περισσότερας λέξεις 30 ἢ λέξις.

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ Κισσὸς μὲ Νησὶ τ.'Ἀφροδ.,'Αφ-Κυπριοπούλα, Σενητ. Κυπριοπ. Κύπρο, Κίσσα.—ἡ Κόρη τῶν Ἄλπεων μὲ Νησὶ τ. 'Ἀφροδ., Κόμησ. τ. 'Ἀχαρν, 'Αφ. Κυπριοπούλα, 'Ακρατ. Γέλιο, Λ'ιστ.—τὸ 'Ἑλληνικὸν Αἴσθημα μί Δούκ. Γαβριέλ., Κόμησ. τ. 'Ἀχαρν. 'Αφ. Γυμνασιόπ., 'Ἰδανισμόν, 'Ἀθω, Τσαρλατάνο, Μάγισσα, Δούναβιν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κεραυνοβόλον 'Ἱππότην* (μοῦ εἴχατε δώσει ἀτελῆ διεύθυνσιν, αὐτὸ εἶναι·) *Ρόζαν* (ἔλαβ 5 τετράδια καὶ 5 δραχμές· οἱ 3 μένουν στὴ διάθεσή σου·) *Τσοπανόπουλο* (ἄλλα ψευδώνυμα στεῖλε, γιατὶ καὶ *'Οθέλλον* καὶ *Νικητὴν* ἔχομεν· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Νικηφόρον Ζιφίαν* (ρέστα καὶ τετράδια ἔστειλα μὲ τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς σου· χαίρω πολύ, νὰ μοῦ γράφῃς·) *Μωρὶς Λεοντίδην* (ἔστειλα κι' εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπαθείας·) *Πουλὶ τῆς Καταιγίδος* (ἔστειλα 2 τετρ.) *Φασουλῆν* (διεβιβάσθη·) *Νῖκον Δ. Πουλ.* (ἔστειλα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *'Αλέξανδρον 'Αθάνατον* (ἴχει καλῶς, εὐχαριστῶ πολύ·) *'Υβόννην Ζ.* (πολὺ καλό· ἔχει εὐγλωττεία· ὅταν πάρῃς ψευδώνυμο, νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλῃς·) *Μαγεμμένην Ρεμματιὰν* (πολὺ εὔμορφο τὸ γράμμα σου ὅπως πάντα· ὁ κ. Φ. δὲν ἔγραψε 'ς ἐκεῖνο τὸ φύλλο ἐπιστολή, γιατὶ ἔπρεπε, στὴν ἀρχή, νὰ μπῇ πολὺ μυθιστόσημα·) *'Ατταλειωτάκι* (ὄχι· τέτοια δὲν θὰ δεχθῶ· 'ς ἄλλο φύλλο, ποὺ θἄχω περισσότερο τόπο, θὰ ὁρίσω τί εἴδους πρέπει νὰ εἶναι τὰ κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα·) *Λουκίαν Κόκλα* (ἂς ἦταν περαστικά· καὶ πάλι δόξα σοι ὁ Θεός·) *Σμυρνιωτάκι* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Σφίγγα* (ἡ κάρτα διεβιβάσθη· τετράδια ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ·πολὺ γιὰ ὅσα ὡραῖα μοῦ γράφεις·) *Τριανταφυλλένες Μπουκετάκι* (ἔστειλα 10 τετράδια.) *Φαγάναν* (γιατὶ οἱ «Βαπτιστικοὶ» εἶναι πολὺ μεγάλο μυθιστόρημα καὶ δὲν χωροῦσε στὰ λίγα φύλλα ποὺ ἔμεναν· γράφε μου, μὴ ντρέπεσαι...) *Λιχουδόγαταν* (νὰ τὰ ἑκατοστήσῃς·) *Ἰππότην τῆς 'Ομίχλης* (ἔστειλα· χαίρω ποὺ ἔγεινες καλά·) *Μπρινέλλαν* (εὐχομαι νὰ σοῦ περάσῃ γρήγορα· γράφε μου·) *Δαμασὴν τοῦ Κύματος*, *Συμπνητήρι*, *'Ἄνθος τῆς 'Ἄνδρου* κτλ. κτλ.

Μικρὸν 'Ἀθηναῖον, *Καλαματιανὸ 'Αγέρι* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Ν. Δανδαράκην, *Θωμαΐδα*, *Τσουκάτου*, *Πολεμιστὴν τῆς Πατρίδος* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·)

Κουρέλι,*Μ. Πεταλλίδην*(ἔστειλα. *Εἰς ὅσας* ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *2 'Οκτωβρίου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 210 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 6 Νοεμβρίου

573. Δεξίγριφος

Μιὰ πρόδεσις ἂν πάῃ
Κοντὰ 'ς ἕνα σου μέλος,
Βασιλοπούλα ἀρχαία
Θἀναφανῇ στὸ τέλος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἄλκη Ὠνη

574. Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος

Παίρνω Νὶ καὶ Ἄλφα μόνο
Καὶ μιὰ πόλη σοῦ σκαρώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαυροθαλασσίτου

575. Στοχειόγριφος

Νῆσος εἶμ' ἑλληνική,
Βρίσκομαι στὸ Αἰγαῖο·
Καὶ χωρὶς τὴν κεφαλὴ
Ζῶο μικρὸ κι' ὡραῖο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠκυπέτης

576. Μετασυλλαβισμὸς

Κάθε ἄνθρωπος μὲ φέρει,
Ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολύ,
Κι' ἀπὸ μένα ὑποφέρει
Καὶ ζητεῖ νἀπαλλαχθῇ.

Μὰ τὶς πρῶτες συλλαβές μου
Τώρα, φίλε, ἂν μεταθέσῃς,
Τὴ στερνὴ τὴ φορεσιά μας
Εὔκολα θἀποτελέσῃς.

Ἐστ. ὑπὸ τ. Κυματιᾶ Κυανολεύκου

577. 'Αναγραμματισμὸς

Ποτάμι ἀγιασμένο
Τὸ ἀναγραμματίζω
Κι' ἕν' ἄλλο ξακουσμένο
Ποτάμι σημαντίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιάψαμψίκου

578. Χί.

† * * * * † = Νῆσος τ. Αἰγαίου
* † * * † * = Χώρα παγωμένη
* * † * † * = Μαθητευόμενος
* * * † * * = Πόλις βελγική
* * † * † * = Πόλις ἑλληνική
* † * * * † = Χώρα τ. Τουρκίας
† * * * * † = Ὄνομα γυναικός

Αἱ διαγώνιοι : νῆσος τῆς Ἰταλίας καὶ θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ Φιλ. Σ. Λαούδα

579 Κρυπτογραφικὸν

1234156789	=Ἀρχ. Βασιλεὺς
23789	=Νῆσ. τ.Αἰγαίου
3419	=Ἀριθμ. ἀφῃρ.
481585	=Εἴδωλον
539989	=Κένταυρος
6841	=Ποθητὸν
7861589	=ΠοταμὸςΓαλλ.
8489	=Ἄρτυμα
93219	=Φαινόμενον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυρίου Τάδε

580. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκραστιχίς

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα γῆς δευτέρας, ἡ τρίτη τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, σχηματίζουν ἡπειρον :

1, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος· 2,

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4 τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 50, καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2 Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

ΚΓ' — 1628

ΚΡΑΤΑΙΑ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ ΣΤΗ ΘΗΒΑ

Σκοπεύει τὴ διάδοση «Διαπλάσεως» τὴ μόρφωση τῶν συντρόφων μὲ διαλέξεις, ἐρωτήσεις, μικροδιαγωνισμούς..., τὴν προκήρυξη φιλολογικῶν διαγωνισμῶν, τὴ συμμετοχὴ στὸ δημοψήφισμα, τὴν ἕνωση συλλόγων καὶ Διαπλασοπαίδων ποὺ βαρέθηκαν τὶς αἰώνιες γκρίνιες τῶν ἄλλων...

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν·

ΒΑΣΙΛΕΥΣ· ΑΘΑΜΑΣ
ΔΙΑΔΟΧΟΣ· ΦΡΙΞΟΣ
ΥΠΑΣΠ: ΕΛΛΗΣ ΠΟΝΤΟΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΣΥΜΒ· ΛΕΑΡΧΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΠΡΟΕΔΡ· ΚΥΜΑΤ. ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ
ΥΠ. ΕΣΩΤ. ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ
ΕΞΩΤ· ΠΙΝΔΑΡΟΣ
ΟΙΚΟΝ· ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ
ΚΑΛ. ΤΕΧΝΩΝ· ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ· ΒΥΛΛΙΩΤΗΣ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ· ΑΓΓΕΛΙΝΑΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ· ΣΤΙΒΑΚΤΑΣ, ΚΑΡΑΓΙΑΝΗΣ, ΚΥΡΙΑΖΗΣ, ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ.

ΥΠΟΥΡΓ. ΕΞΩΤΕΡΙΚ.
ΤΜΗΜΑ ΜΥΣΤ. ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ· ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· ΡΑΒΕΓΚΑΡ
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ· ΤΑΜΠΛΑΚΗΣ
ΚΟΖΑΝΗΣ· ΓΚΙΜΠΑΣ
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΘΕΣ)ΚΗΣ· ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ· ΚΟΛΟΜΒΟΣ
ΣΑΜΟΥ· ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ
ΔΑΔΙΟΥ· ΠΑΠΑΛΟΥΚΑΣ
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ· ΚΑΠΠΑΤΟΣ
ΣΟΥΦΛΙΟΥ· ΕΛΛ. ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

ΥΠΟΥΡΓ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ

ΑΘΗΝΩΝ· ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ· ΚΥΡΙΑΖΗΣ Ν.
ΔΑΔΙΟΥ· ΚΑΨΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΟΖΑΝΗΣ· ΜΠΛΙΟΥΡΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ· ΔΟΞ. ΚΡΗΤΙΚΟΠ.
ΣΑΜΟΥ· ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ
ΘΕΣ)ΚΗΣ· Δ. ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ, ΕΝΩΘΗΤΕ

(ΚΓ' — 1629)

ΑΛΗΣΜ. ΣΜΥΡΝΗ, ΛΙΣΤ, εὐχαριστῶ πολύ. Ἤταν καιρὸς πιὰ νὰ παύση αὐτὸς ὁ πόλεμος. Μὰ δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ γίνεται τέτοια φασαρία γιὰ ἕνα *Κομφούκιο.* ΣΤΙΑ

ΚΓ' — 1630

ΜΕΝΔΕΛΣΟΝ, τί λές, θὰ μοῦ στείλης ἕνα τετραδιάκι; χωρὶς κακία, ἔ;

ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ, ΣΑΜΠΑΝΙΕΒΑ, συγχωρητήρια. Αὐτὸ δὲν τὸ εἶδα οὔτε στὸ ὄνειρό μου. Σὲ διαγωνισμὸ κουταμάρας βραβεῖο θἄπαιρνα ΣΤΙΑ

(ΚΓ' — 1631)

Ο *Ταυρομάχος* ἀπεχθάνεται τὸν Μεσσαλ..., διότι τοῦ παίρνει τὸν Ἀμπαδου... κάθε βράδυ! Ὄρισε μέρος διὰ μονομαχίαν!

ΚΓ — 1632

Απορῶ, Δούκισσα Γαβριέλλα, πῶς μοῦ στέλνετε Μ. Μ. ἀφοῦ οὔτε σᾶς ἐπρότεινα οὔτε μοῦ προτείνατε ἀνταλλαγή.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛ· ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΓ' — 1633)

Κόμη τοῦ Ἐράχ, τί γελοῖος... Γάβ, γάβ... μὲ κυνηγάει τὸ σκυλί... Μαμάαα...

Ἰδανισμέ, πάρα πολὺ μοῦ ἤρεσαν· ἀλληλογραφοῦμε;

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛ· ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΓ' — 1634)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ, ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΔΙΑΓΩΝ. Μ. Μ.

Βραβεῖον Α': Καβούρ, Β': Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας, Γ': Μεγάλη Ἰδέα Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

ΚΓ — 1635

«ΣΥΜΜ. ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ»

Εκθέτομεν εἰς ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΝ τὰ ἑξῆς ψευδώνυμα ἐπὶ προσωπικῆ μας εὐθύνη: *Γύψ, Ρίκα, Καπετὰν Μπόρας, Μπαγιαντέρα, Μπὰμ καὶ Κάτω.* Ἀρχικὴ τιμὴ 5 δρ. δι' ὅλα. Εἰς τὸν πλειοδοτήσαντα θὰ τὰ ἀποκαλύψωμεν. Ἀποστείλατε δρ. 3 ὡς ἐγγύησιν, αἱ ὁποῖαι θὰ σᾶς ἐπιστραφοῦν. Προθεσμία δίμηνος. Θὰ δημοσιεύωμεν πίνακα τῆς πορείας τῆς δημοπρασίας. Δ]σις: (ΚΓ-1098).

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΚΡΙ

(ΚΓ'1 — 1636

ΣΥΜΜ. «ΤΡΑΠΟΥΛΑ»

ΚΕΡΑΜΙΔΕΣ: Μὲ τὶς ὑγείες σου, ΡΟΚΑΜΒΟΛ, εἶσαι ὁ Πέτρος Βάλληνδας, ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ, ΣΑΜΠΑΝΙΕΒΑ, εἶσθε ἡ Ἀλησμόν. Σμύρνη, Μέντελσον=ἀδελφαὶ Κοβολακίδου. *Τσαρλατάνε*, μοιάζεις τὸν Παλαμήδη.

Καὶ λίγο ταγγό: Λύγκος ὁ Δεβέντης,=Βουγιούκας. *Σπανιόλα*=Tasy Carrer. Καπετὰν Σίφουνας=Κριεζῆς. Καπετὰν Θαλασσοφάγος=Πιστώνης, Μάγκισσα=Ζωὴ Παπαδημητρίου. Τραβιάτα=Λίστ. Πηδηχτούλης = Αἰμιλιανίδης *Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος*=Μεσσαλᾶς. Μελαγχολικὸς Σεληνολάτρης = Μπασάκος.

Ὁ ἀνακαλύψεων:

ΦΑΝΤΕΣ ΜΠΑΣΤΟΥΝΗΣ

Στὴν (ΚΓ-1561) ἀντὶ Γκουρβέλλα ἀνάγνωθι Γκουρβέλος. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Δ]σις: Νῖκον Νικολαΐδην, Μπουμπουλίνας 8, Ἀθήνας.—Ὁ ἀνώτατος ἄρχηγὸς ΑΣΣΟΣ ΚΑΡΡΟ

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΤΕΡΑΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΓ — 1637

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑΤΑ

19 χρονῶ. Ρωμαντικὴ· παραδομένη στὴ θλίψι καὶ στὸν πόνο ποὺ τῆς χαρίζουν τοῦ πεπρωμένου τὰ γραμμένα... Ποιὰ εἶναι; Ἡ ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ, καλέ!!!

ΜΟΡΤΑΚΟΣ

Σμύρνη, ne bavardez pas.

ΚΓ' — 1638

Ανταλλάσσω Μ. Μ. καὶ c p. Ἀπαντῶ τάχιστα. Γ. Κυδωνάκη, Ἅγιον Ματθαῖον, Ἡράκλειον. *Σφίγξ*

(ΚΓ' — 1639)

Σμύρνη, ἀκόμα περιμένω. *Ἀφελὴς Κυπριοπούλα, Φρένα, Στρίγγλα, Ἰωνία, Δάμπασης*, ποῦ ἀπυδώσω σιωπήν σας; —ΚΙΣΣΟΣ

ΚΓ — 1640

Ανταλλάσσω κάρτες (καλλιτεχνικὲς τοπεῖα). Δ)σις: Kissos, B. P. 178. Alexandrie (Egypte.)

ΚΙΣΣΟΣ

(ΚΓ, — 1641)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΣΕΤΣΕ»

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν μικρῶν tableaux (λαδομπογιὲς ἀκουαρέλλες). Συμμετοχὴ δρ. 1: Βραβεῖον «ΙΣΑΒΕΛΛΑ». Δ)σις: Δδα Ἀνδρεάδου, Ἀκομινάτου 30 (διὰ Τίγριν), Ἀθήνας.— ΤΙΓΡΙΣ

(ΚΓ' — 1642)

«ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ»

Τρέξετε, Διαπλασόπουλα, νὰ ἐγγραφεῖτε στὴ «Συναδέλφωση» ποὺ ἱδρύεται στὴν Ἀλεξάνδρεια. Σκοπὸς συναδέλφωση, μόρφωση Διαπλασοπούλων. Δ]σις: «Συναδέλφωση», B.P.1250, Alexandrie.

(ΚΓ' — 1643)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας. *Μὰξ Λίντερ*

(ΚΓ — 1644

ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΓΛΕΝΤΙ!!;;

«ΚΕΡΑΥΝΕ». Διαγωνισμός σου πρωτότυπος ἀξίζει ὑποστηρίξεως ὅλων! .. «ΠΑΝΖΟΥΡΛΙΣΜΕ», τόκκα ἀδερφάκια! Γράψατε [ΚΓ'—960].

«ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ», τὰ σπαθάκια σας, ἀφεντικά, σκουργιάσαν! Στὴ μπάντα μὴ τρακάρουμε!—«ΜΑΥΡΟΙ», εἶστε σαχλὲ ὁλέ! Ἄπαξ λέτε: «Μὲ στοίχημα ἀγαπητοί». Στοιχηματάω δύο ΚΑΤΟΣΤΑΡΙΚΑ γιὰ μένα!

ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟ (Dancing): Μελικέρτη (Πανταζῆ), Σπανιόλα (Καρέρ), Τσιρίμπιλος (Κοκκῆς), Στερνὴ Παρηγοριὰ (Κοκκῆ), Ταρταραῖος (Μελίδης). Aurevoir.

ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

Ἀρχιπότης τοῦ Τάγμ. τ. Ἰσόβ.

(ΚΓ' — 1645)

ΓΙΑ ΝΑ ΕΣΘΕ ΑΝΤΙΛΑΒΟΥ

Αθως=Κουρεμπῆς, ΠΟΡΘΟΣ=Δουφέκας ΑΡΑΜΙΣ=Χιδήρογλου.

ΑΡΛΕΚΙΝΕ, ΡΑΓΝΤΙΚΡΙ=(Βεϊνόγλου, Καπετανάκης) σᾶς γέλασαν τἀρχικά. Ἤλθατε, βλέπω, ἀπ' τὴ Σμύρνη στὴν Ἀθήνα καὶ κάνετε τὸ ζόρικο, ἔννοια σας ὅμως κι' ἔχω ράμματα γιὰ τὴ γούνα σας. ΣΜΥΡΝΗ, φαίνεται ὅτι σὲ πείραξα στὸ ἀφιλότιμο μὲ τὸ ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΙ. — «ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ», νηπιακοὶ κομήτες, δὲν μᾶς ἀπαρατᾶτε μὴν ὑποχρεώσω τὸ Τσαούλη σας καὶ κάνει καμμιὰ μεταβολή;—ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ, βλέπω ὅτι εἶσαι λαμπρὰ νέα, δὲν τὰ βγάζεις ὅμως πέρα. — ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΕ, ἄσε τὴν ἰσόβια καὶ πιάσε τὰ ὑπόγεια.—ΤΡΑΒΙΑΤΑ, σύχασε, κατμένη.

ΡΟΚΑΜΒΟΛ ἢ Π1131916718

(ΚΓ' — 1646)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ 1932. καὶ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Προθεσμία δίμηνος, βραβεῖα: Α') Ρωβύρος Κατακτητής, Β') Ἀδελφούλα μου, Γ') Ἰσαβέλλα, Δ') Εὐγενία Δουπρέ. Δ]σις: Δήμην, Μετσόβου 18, Ἀθήνας. ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ, ΟΛΕΣ.

ΑΡΧΙΔΟΥΚΙΣΣΑ ΟΠΕΡΑ

ΚΓ — 1647

Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα 5: *Ρολαμβόλ* (5 τόμοι) *Κόμης Μοντεχρῆστος* (2 τόμοι) *Φαντομᾶς* κλπ. Δ]σις: Π Νικολόπουλον (διὰ Η), Σωτείρας 36, Πειραιᾶ.

ΖΙΓΚΟΜΑΡ

(ΚΓ — 1648)

ΔΗΛΩΣΙΣ: κατὰ λάθος, στὸν διαγωνισμό μου cartes-postales, ἔγραψα προθεσμία μηνιαία, ἀντὶ νὰ γράψω *δίμηνος*. Περιμένω c.p. ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλας. Βραβεῖα σπάνια!

ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ-ΣΥΡΙΑΝΟΣ

[ΚΓ' — 1649]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο "ΚΕΡΑΥΝΟΣ"

«ΑΤΡΟΜΗΤΕ», μάθε ὅτι δὲν σὲ φοβόμαστε· θὰ φᾶτε πολλὰ καρβέλια γιὰ ν' ἀνακαλύψετε τὸν ἀρχηγό μας καὶ γι' ἀπόδειξι: *Μανιώδης Στρυμών*=Σπ. Ἰωάννου (τὸ ποσὸν τοῦ στοιχήματος στὴν διάθεσί σας).

ΡΑΒΕΓΚΑΡ, φάε τὴ χυλόπηταν· εἶσαι ὁ Μαμουνᾶς (μὲ στοίχημα.)

Διωρίσθησαν ἀντιπρόσωποι: ΣΥΡΟΥ: *Ἰωάν. Δάμπασης*; ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: *Κολόμβος*.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

(ΚΓ — 1650)

Α'Υ·ΛΟ ΔΑΚΡΥ, θερμὰ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὡραῖο κομμάτι ποὺ μοῦ χάρισες.—*Ἀγριοκάτσικο*

(ΚΓ' — 1651)

Ο Διαγωνισμὸς καρτῶν (ΚΓ—1308) παρατείνεται μέχρι τέλους Νοεμβρίου ἐλλείψει ἀπαντήσεων.

ΚΓ — 1652

Μπαίνοντας στὸν «Κόκκινο Βράχο», χαιρετῶ τὴν Δούκισσα Γαβριέλλα. Ἀχιλλεῦ, τί γίνεσαι;

ΑΛΕΞΑΝΡΟΣ ΑΦΑΝΑΤΟΣ

(ΚΓ — 1653)

Πανούκλα, *Ἀνεβοκατέβασμα.* Δὲν συνειθίζετε, ὡς φαίνεται, νὰ ἀνταποδίδετε Μ. Μυστ. ἂν καὶ προσκαλεῖτε. ΙΡΜΑ

(ΚΓ' — 1954)

Σμύρνη: σᾶς χαρίζω τὸ δῶρόν σας, Ἴρμα: καλῶς ὥρισες. *Ὠκυπέτη*, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε; *Καίτη*

ΚΓ — 1655

Τώρα γύρισα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ καὶ θὰ ἀπαντήσω σὲ ὅλους. *Κεντρί*

ΚΓ' — 1656

Ατρόμητε, συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἀνακάλυψι. Στοιχηματίζεις κανένα εἰκοσιπενταράκι; Ἄλλοτε πρὶν ἀνακαλύψης νὰ βλέπης καὶ τὰς Μ. Ἀγγελίας.—ΚΩΝ/ΠΟΛΙΤΗΣ

(ΚΓ' — 1657)

"ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ". Ἀτρόμητε, ποιὸς νὰ ὑποταχθῆ; δὲν ξέρεις, φαίνεται, τί ἐστι. ΝΑΤ· ΠΙΓΚΕΡΤΩΝ

(ΚΓ' — 1658)

ΔΑΦΝΟΣΤΕΜΜΕΝΗ ΝΙΚΗ

ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Ὑποψήφιοι τοῦ Δημοψηφίσματος

(ΚΓ' — 1659)

Μέγας Διαγωνισμὸς Γραμματοσήμων Βραβεῖα 7. Προθεσμία Τρίμηνος. Δ]σις: (ΚΓ 1152). Στείλατε ὅλοι καὶ ὅλες.

ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ